

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

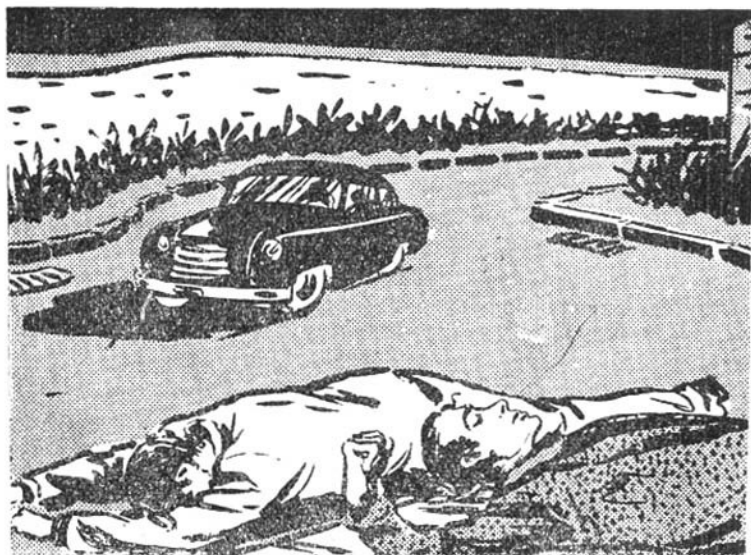
# ΔΕΚΑ ΤΡΙΑ

13

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ





# Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ (\*)

Δεκατρείς μπίρες...

**Σ**ΤΟ ΠΥΡΣΟΝ — μιὰ ἀπὸ τὶς λαϊκὲς συνοικίες τῆς Νέας Ὑόρκης — ὥρα ἑπτὰ τὸ ἀπόγευμα.

Ὁ Χάρρυ Μίλλορ μπαίνει — σὰν στὸ σπίτι του — στὸ μπάρ τοῦ γέρο Μπόμπ.

— Κάτι νωρὶς ἀπόψε, ἀπορεῖ ὁ μπαίριμαν.

Ὁ πελάτης μουρμουρίζει βιαστικὸς ἰσχυροφιλώνοντας μὲ κάποια δυσκολία στὸ ψηλὸ σκαμνί:

— Μιὰ μπίρα μὲ χαμηλὸ κολλάρο. Ἄιντε λοιπόν. Ἄκόμα νὰ τὴν πιᾶσης;

(\*) Ὁ Νίκος Β. Ρούτσος, δημοσιογράφος τοῦ Τζὼν Γκρήκ καὶ συγγραφεὺς (μέχρι τῆς 12ης περιπέτειας) τοῦ κυκλοφοροῦντος ὁμωνύμου τεύχους, ἀποχωρήσας τῆς ἐταιρείας «Πελαργός» ἔτις τὸ ἐκδίδει, συγγράφει ἤδη ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὰ κείμενα τοῦ τεύχους «ΔΕΚΑΤΡΙΑ». Μὲ τὰ τεύχη τοῦ Τζὼν Γκρήκ εὐδεμίαν ἄλλην σχέσιν ἔχει πλὴν τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ τίτλου των.

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

Τὴν πίνει γρήγορα καὶ ξα-  
νακατεβαίνει.

— Φεύγεις Χάρρυ; Μ' ἔ-  
να ποδάρι ἤρθες;

— Ὅχι. Μὰ οὔτε καὶ μὲ  
δῶδεκα πού φεύγω κάθε βρά-  
δυ... Μὴ στεναχωριέσαι. Ὁ-  
μως, θὰ ξαναγουρίσω... Πάω  
νὰ πάρω δυὸ μπριζόλες νὰ  
φάμε μὲ τὴ «μικρὴ»... Τὴ  
μπύρα θὰ στὴν πληρώσω μὲ  
τὶς ἄλλες ἔντεκα πού θὰ  
πιῶ. . .

.....  
Περνάνε δυὸ ὀλόκληρες ὥ-  
ρες. Κοντεύει τώρα ἑννέα...

Ὁ Χάρρυ Μίλλορ ξαναγου-  
ρίζει στὸ μπάρ.

— Ἀογησες, μουμουρί-  
ζει ὁ Μπόμπ.

— Ναί, τοῦ κάνει σκαρ-  
φαλώνοντας πάλι στὸ ψηλὸ  
σκαμνί. Εἶχα κάτι φασαρίες  
ἀπόψε μὲ τὴν παλιοδουλειά  
μου... Τί φταίω ἐγώ; Τὰ νύ-  
χια μου θὰ μυοῖζω ἂν εἶναι  
κλεμμένα; Ἐσὺ πουλάς, ἐ-  
γὼ ἀγοράζω. Ἐμπόριο τοῦ  
ποδαριοῦ εἶν' αὐτό! Τιμολό-  
για θὰ κόβουμε; Ἀἴντε γέ-  
ρο: Πιάσε μιὰ μπύρα μὲ χα-  
μηλὸ κολλάρο...

Στὸ τρίτο ποτήρι βγάζει  
τὸ παρτοφόλι του νὰ πληρώ-  
σῃ.

— Γιατί ἔτσι νωρὶς ἀπό-  
ψε, Χάρρυ; παραξενεύεται ὁ  
μπάρμαν. Μιὰ ντουζίνα μπύ-  
ρες δὲν πίνεις κάθε βράδυ;  
Ἔχεις ἄλλες ὀχτῶ νὰ πιῆς...

— Ἡ Ντόρυ ἔχει δίκη, ο-  
μουμουρίζει ἐκεῖνος σὰ νὰ  
μιλάη μὲ τὸν ἑαυτό του. Δῶ-  
δεκα ποτήρια μπύρα εἶναι  
πολλὰ γιὰ τὸ στομάχι ἑνὸς

πενηντάρη καὶ γιὰ τὸ πορ-  
τοφόλι ἑνὸς μικρομεταπράτη,  
σὰν κι' ἐμένα... Ἄς μὴ τῆς  
χαλάσω τὸ χατήρι. Καρίτσι  
πράγμα εἶναι τὸ κακόμοιρο.  
Μὴν ξεχνᾶς πὼς εἴμαστε καὶ  
νειόπαντροι. Οὔτ' ἐξάμηνο  
δὲν κλείσαμε ἀκόμα... ὠραῖο  
λοιπὸν εἶναι νὰ γυρίζω κάθε  
βράδυ πιωμένος; Ἀἴντε γέρο,  
πιάσ' ἕνα ποτήρι ἀκόμα,  
κομμάτια νὰ γίνῃ... Τρεῖς  
καὶ μιὰ τέσσερις. Ὡς τὶς  
δῶδεκα θάχω ὀκτῶ μπύρες  
οἰκονομία. Λίγες εἶναι;

Ὁ Μπόμπ τὸν διορθώνει:

— Ἐφτά, θέλεις νὰ πῆς...  
Ξεχνᾶς φαίνεται τὴν πρώτη.

— Οὔτε τὴν πρώτη, οὔτε  
τὴν τελευταία ξεχνᾶς κι' αὐ-  
τὰ νὰ σοῦ λείπουν. Ὁ Χάρ-  
ρυ κορόϊδο δὲν πιάνεται: πλη-  
ρώνει ὄσες πίνει! Χά, χά,  
χά! Ἐβίβα λοιπὸν τὸ τέ-  
ταρο!

Κι' ἀδειάζοντας μονορου-  
φι τὸ ποτήρι, συνεχίζει τὸ  
μονόλογό του:

— Θὰ μοῦ πῆς; γιατί νὰ  
παντρευτῶ σ' αὐτὴ τὴν ἡλι-  
κία; Ἐλα ντέ! Ξέρω κι' ἐ-  
γώ; Ἀγάπησε λέει τὰ γκρί-  
ζα μου μαλλιά! Μέγας εἶσαι  
κύοιε! Τὰ σημερινὰ κορίτσια  
εἶναι νὰ τραβάς τὰ μαλλιά  
σου εἴτε μαύρα εἶναι, εἴτε  
γκρίζα, εἴτε κάτασπρα! Χά,  
χά, χά!. Ἀἴντε γέρο: Βάλε  
καὶ τὸ πέμπτο νὰ δοῦμε τί  
θὰ γίνουμε!

— Τὸ ἕκτο, θέλεις νὰ πῆς.

.....  
Κοντεύουνε μεσάνυχτα. Ὁ  
Χάρρυ Μίλλορ πετάει ἕνα  
χαρτονόμισμα:

— Κράτα δώδεκα μπύρες.

— Δεκατρείς, χασμουριέται ο γέρο Μπομπ. Και μία από πρην.

Ο μισομεθυσμένος πελάτης παραξενεύεται:

— Τί θά πη «πρην»; Όλες «πρην» τις ήπια. Μόνο την τελευταία ήπια «τώρα».

— Είπα: δεκατρείς!, αρχίζει να άγριεύη ο μπάρμαν.

Ο Χάρρυ Μίλλορ υποχωρεί:

— Δεκατρείς θέλεις, δεκατρείς θά πληρώσω. Μία μπύρα παραπάνω τί ψυχή έχει... Μόνο πού τó δεκατρια είναι κακός άριθμός!

Και καθώς φεύγει μουρμουρίζει μεθυσιμένα:

— Θες νά πάω και νά βρώ κανέναν άλλο Χάρρυ; Και δέν θάχη άδικο ή γυναίκα μου, έώ πού τά λέμε... Έπιτρέπεται νειόπαντρος άνθρωπος νά γυριζώ μεσάνυχτα και μεθυσιμένος;

— Έ, Χάρρυ, τού φωνάζει ο μπάρμαν. Ξέχασες τó πακέτο σου.

Ο παράξενος πελάτης ξαναγυρίζει:

— Ναί, γέρο μου, φέρ' τó έδώ... Δυό μπριζόλες είναι για τó άποψινό μας δείπνο...

Άπ' τó μεσημέρι τις έχω πάρει και τις σέρνω μαζί μου... Σίγουρα θάχουνε μυρίσει. Χά, χά, χά!... Καλός είμαι κι' έγώ! Γειά σου...

.....  
Στò δρόμο ένα αδύνατο και άδέσποτο σκυλί τόν παίρνει από πίσω. Είναι φανερό πώς οί μπριζόλες, άγο-

ρασιμένες από τó μεσημέρι, θάχουν άρχίσει νά μυρίζουν.

Ο Χάρρυ Μίλλορ ξεοιπλώνει τó πακέτο ζαρώνοντας τή μυτη του και τού πεττει τή μία άπ' αυτές:

— Νά, φίλε... Πάρε τó δικό μου μερτικό. Με τις μπύρες πού ήπια μου κόπηκε ή όρεξι...

Ο σκύλος τήν καταβροχθίζει έν κινήσει και συνεχίζει νά τόν άκολουθή μουγγρίζοντας παρακλητικά.

Ο μεθυσιμένος τού πετάει και τή δεύτερη μπριζόλα διπλωμένη καθώς είναι στó χαρτί.

— Άϊντε, περιδρόμιασε και τó μερτικό τής Ντόρυ. Τέτοια ώρα θάχη φαι και θα ροχαλιζή ή παληούπναρού!

Αύτòς κι'  
ò Έαυτòς του

**Η** ΘΥΡΩΡΟΣ τής λαϊκής πολυκατοικίας παραξενεύεται πολύ όταν βλέπη τόν Χάρρυ Μίλλορ νά φθάνη:

— Μπάαα! Πότε ξαναφύγες, καλέ; Δέν σε είδα νά κατεβαίνης... Πρην πέντε λεπτά δέν ήρθες μπάρμπα Χάρρυ;

Έκείνος σταματάει κι' άγριοκυτάζει τά μάτια της:

— «Μπάρμπα Χάρρυ» με λέγανε πρην παντρευτώ... Τώρα με λένε «Κύριε Χάρρυ». Κατάλαβες;

— Ναί, «μικρούλη» μου, χαμογελάει ή θυρωρός με φαρμακερή ειρωνεία.

Ο νοικάρης άνεβαίνει στα

θερά τὰ ξύλινα σκαλοπάτια καὶ φθάνει στὴν πόρτα τοῦ μικροῦ διαμερισματοῦ του. Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη τὸ μοναδικὸ κλειδί πού σέρνει πάντα πάνω του καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀνοίξη. Στέκεται ἐδύνατον ὁμως γιατί τὸ κλειδί του δὲν ταιριάζει καθόλου σ' αὐτὴ τὴν κλειδαριά. Ἄσυναισθητα σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ κυττάζει τὸν ἀριθμὸ τοῦ διαμερισματοῦ. Εἶναι πραγματικὰ τὸ τριάντα τέσσερα, αὐτὸ πού μένει. Κι' ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τῆς πόρτας φαίνεται στὸ βάθος φῶς.

Ὁ Χάρρυ κυττάει τὸ κοῦδούνι. Ἡ πόρτα ἀνοίγει γρήγορα καὶ στὸ κατώφλι τῆς παρουσιάζεται μιὰ νέα, ὁμορφὴ καὶ πολὺ σωματώδης γυναίκα μὲ ρόμπ ντὲ σάμπρ.

— Μὲ συγχωρῆς, Ντόρυ... Ἡ κλειδαριά μας ἔχει ἀπόψε τὰ νεύρα της. Καληώρα ὅπως θὰ τᾶχης καὶ τοῦ λόγου σου πού γυρίζω ἔτσι ἀργά, ἔ;

Ἡ νέα γυναίκα μένει ἀκίνητη γιὰ λίγες στιγμὲς κυττάζοντάς τον μὲ μιάτις ὀρθάνοιχτα. Ὑστερα γυρίζει τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ διαμερισματοῦ καὶ φωνάζει:

— Χάρρυ... Γιὰ ἔλα νὰ δῆς.

Ἐνας ἄλλος ἄνδρας πλησιάζει γρήγορα. Ἡ γυναίκα τὸν μαλλώνει:

— Μπράβο, Χάρρυ!... Ποτὲ δὲν μοῦ μιμήθηκες πὼς ἔχεις ἓνα δίδυμο ἀδελφὸ τοῦ μοιάζετε τόσο πολὺ!

Ὁ νεοφερμένος πού βρῖσκειται ἀπ' ἔξω γουρλώνει τὰ μά-

τια του. Μέσα στὸ σπίτι ἀντικρύζει ἓναν ἄνδρα ἴδιον καὶ ἀπαράλλαχτον μ' αὐτόν. Ἐναν ἄλλον ἑαυτοῦ.

— Μέγας εἶσαι Κύριε!, μουρμουρίζει. Ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα δίδυμο ἀδελφὸ!... Καὶ γυρίζοντας ρωτᾷ ψυχρὰ τὸν ἐπισκέπτη:

— Ποιὸς εἴσθε κύριε; Τὶ ζητᾶτε τέτοια ὥρα στὸ σπίτι μου;

— Στὸ σπίτι σου; ψιθυρίζει χαϊμένα ὁ ἄλλος. Στὸ σπίτι σου ἢ στὸ σπίτι μου;

Καὶ σ' ἓνα ἀπότομο ξέσπασμα, ρωτᾷ τὴ γυναίκα:

— Πές μου Ντόρυ μου; Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ ἀντράς σου; Τὶ ζητᾷ αὐτὸς ἐδῶ;

Ἡ Ντόρυ τὸν κυττάει ἐξεταστικὰ:

— Δὲν σᾶς γνωρίζω, κύριε!

Καὶ κάνει νὰ τοῦ κλείσῃ τὴν πόρτα στὰ μοῦτρα.

Ὁ Χάρρυ Μίλλορ γίνεται ἔξω φρενῶν.

— Ἐγὼ σὲ γνωρίζω ὁμως. Εἶσαι ἢ Ντόρυ ἢ γυναίκα μου κι' ἐδῶ μέσα εἶναι τὸ σπίτι μου! Ἀκούτε; Εἶναι τὸ σπίτι μου!

Σπρώχνει δάναυσα τὴ νέα γυναίκα καὶ κάνει νὰ περάσῃ στὸ διαμέρισμα. Ὁ ἄλλος ὁμως Χάρρυ Μίλλορ τοῦ κοβεῖ τὴ φόρα μὲ μιὰ γροθιά στὸ σαγόνι.

Οἱ δυὸ Χάρρυ Μίλλορ πιάνονται στὰ χέρια καὶ κυττάωνται μὲ λύσσα. Ἡ σωματώδης νέα γυναίκα βγάζει σπαρρακτικὰ ξεφωνητὰ:

— Βοήθεια! Σκοτώνουν

τόν άντρα μου!

Οί ένοικοί ξιμπνούν. Πάρτες άνοιγουν δεξιά κι' άριστερά. 'Η λαϊκή πολυκατοικία άναστατώνεται.

Πεντακόσιες  
χιλιάδες δολάρια

**Τ**ΗΝ ΙΔΙΑ νύκτα και την ίδια περίπου ώρα. 'Ο άστυνομικός 'Επιθεωρητής Κουκ Μπέρμαν, έχει καλέσει έπειγόντως στο γραφείο του τον ντέτεκτιβ Μάξ Μπώρ και τη δημοσιογράφο κι' έρασιτέχνιδα ντέτεκτιβ Τζίν 'Αστορ. Τούς διαδάζει με στόμφο τὸ φινάλε τού νέου άστυνομικού μυθιστορηματός του:

—...και ὁ άστυνόμος Μπέρ, επιθέτων την στιβαράν χείραν του επί του ώμου του κοκκούρ γου, ύποτονθαρίζει: «Τζάκ τραμερέ! 'Εν όνόματι τού νόμου σέ συλλαμβάνω ώς... άθών!» Πρωτότυπο, έ; Θά συνταράξη τὰ πλῆθη!

'Ο Μάξ Μπώρ και ἡ Τζίν 'Αστορ συμφωνούν με πανηγυρικούς καγχασμούς!

— Χά, χά, χά!... Πολύ πρωτότυπο! Θά γελάση και τὸ παρδαλό κατσικι!

Τὸ κουδούνισμα τῆς τηλεφωνικῆς συσκευῆς έρχεται νά διακόψη τὰ γέλια τους. 'Ο έπιθεωρητής παρατάει στό τραπέζι τὰ χειρόγραφα και σηκώνει τὸ άκουστικό.

— Κουκ Μπέρμαν. 'Αστυνομικός συγγραφεύς και έπιθεωρητής, λέγετε παρακαλώ.

'Ο Κουκ είναι ένας άνδρας ώς πενήνταπέντε χρόνων, πο-



'Ο ντέτεκτιβ Μάξ Μπώρ

λύ ψηλός, άδύνατος σά σπάγγος και με δυσανάλογα μεγάλο κεφάλι και πατούσες. Πρόσωπο σοβαρό, μαλλιά σαν βούρτσα, γυαλιά σурματένια στην άκρη τῆς μύτης του και ξυρισμένος. Μαύρη άτσάλιακωτη ρεντικότα και καπέλλο κλάκ που δεν τὸ βγάζει ούτε στό μπάνιο του. Κολλάρο ψηλὸ σκληρὸ με μαύρο παπιγιόν και σκληρὰ άσπρα μανικέτια, έμπριμέ άπό τίς πολλές σημειώσεις που κρατάει, με τὸ στιλό του, πάνω σ' αὐτὰ σέ στιγμές συγγραφικῶν έμπνεύσεων. Στό πέτο του πάντοτε ένα μεγάλο έντυπωσιακό λου-

λούδι αξίο να προκαλέση ζωηρό ενδιαφέρον στις τάξεις των υπαμονετικών τετραπόδων με τὰ μεγάλα αὐτιά. Ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ τοῦ μπράτσο κρέμεται, ἀνεξαρτήτως καιροῦ μιὰ ἀμπρέλλα. Γενικά: ἐμφάνισις κωμικὴ σχολαστικῆς δη μοδιδασκάλου παλαιᾶς ἐποχῆς. Μόνο πού μιὰ ἐξέχουσα ἀνωμαλία στὸ πίσω μέρος τῆς χυτῆς ρεντικότας τοῦ προδίνει τὴν ὑπαρξί τεραστίας πιστόλας με μύλο, παλαιῶ μαυροβουνιώτικου τύπου.

Ὁ Κοῦκ ἀκούει ἐκείνον πὺ τηλεφωνεῖ καὶ ψιθυρίζει θαυμαστικά:

— Λαμπρά!... Αὐτὸ εἶναι ἕνα ὑπέροχο θέμα ἀστυνομικοῦ μυθιστορητήματος! Θὰ συνταράξη τὰ πλήθη!... Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ ἐπαναλάβετε; Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅμως, σὰς παρακαλῶ.

Μέχρις ὅτου ὁ ἀγνωστος πὺ τηλεφωνεῖ ἐπαναλάβη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅσα εἶπε, ἔχουμε τὸν καιρὸ νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ καὶ στὰ ἄλλα δυὸ πρόσωπα πὺ βρῖσκονται μέσα στὸ ἀστυνομικὸ γραφεῖο. Στὸ διάστημα Ἑλληνοαμερικανὸ ντέτεκτιβ Μὰξ Μπῶρ καὶ στὴ Μεξικανὴ δημοσιογράφου καὶ ἀσπονδὴ φίλη τοῦ Τζὶν Ἄστορ.

Ὁ πρῶτος εἶναι ἕνας νέος ὁμορφος μελαχροινὸς ἄνδρας με φαρδιᾶς πλάτες καὶ ἀθλητικὴ κορμοστασιά. Ντύσιμο σπὸρ καὶ στ' ἀριστερὸ πετο τοῦ σακκακιῦ τοῦ ἕνα χρυσὸ τετράφυλλο τριφύλλι. Μάτια μαύρα λαμπρὰ καὶ μαλλιά

σγουρὰ κι' ἀχτένιστα.

Ἡ ἄλλη, νέα μελαχροινὴ, κοπέλλα, ἐξωτικὰ ὁμορφὴ, με μεγάλα μαυροπράσινα μάτια, μενεξεδένιες βλεφαρίδες, καὶ κορμὶ πολὺ γεροδεμένο. Στ' αὐτιά της δυὸ μεγάλοι χρυσοὶ κρίκοι. Μαλλιά κατὰμαυρα, ἐλαφρῶς σγουρὰ, μακρὰ κι' ἀνεμίζοντα. Τὸ ντύσιμό της ἀπλὸ καὶ μοντέρνο: Ἄσπρο ἀνοικτὸ πουκάμισο με κοντὰ μανίκια καὶ μαῦρο μακρὺ ἀνδρικό πανταλόνι.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τελειώνει τὴν τηλεφωνικὴ συνδιάλεξι:

— Λαμπρά, φίλτατε!...

Θὰ ἐνεργήσω ἀμέσως καὶ θὰ συλλάβω τοὺς ἀγνωστους μόλις γίνουν...γνωστοί!

Ἀμέσως κλείνει τ' ἀκουστικὸ κι' ἀποτείνεται στὸ Μὰξ καὶ στὴ Τζὶν:

— Μιὰ εἰδησις πὺ θὰ συνταράξη τὰ πλήθη! Ὁ Χρηματιστὴς Χάρμιαν, ἄλλοτε ἀξιωματικὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, ἐδολοφονήθη μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ μ' ἕνα κτύπημα στὸ κεφάλι καὶ ἔληστεύθη τὸ χρηματοκιβώτιό του με πεντακόσιες χιλιάδες δολλάρια σὲ μετρητὰ καὶ τίτλους. Ὁ δολοφόνος καὶ ληστὴς ἔχει ἀφήσει πληθωρικὰ καὶ παντοῦ τὰ δακτυλικά του ἀποτυπώματα. Στὸ γραφεῖο τοῦ θύματος βρέθηκε ἕνα ἀνδρικό μανικετόκουμπο με τὰ ἀρχικὰ ψηφία Χ. Μ. Τὸ κουμπὶ αὐτὸ δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὰ μανικέτια τοῦ δολοφονημένου χρηματιστῆ. Ὡραῖο θέμα γιὰ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα!

Ὁ Μὰξ Μπῶρ καὶ ἡ Τζὶν

“Αστωρ πετιώνται δροθιοι. ‘Ο πρώτος σωτάει μ’ ενδιαφέρον.

— Πότε συνέβησαν αυτά;

— ‘Απόψε. Ποιν μιὰ δυὸ ὥρες. Κατὰ τὶς δέκα μὲ ἔντεκα τῆ νύχτα.

Ρωτάει τώρα ἡ Τζίν:

— Γιστὶ δὲν σὰς εἰδοποίησαν ἀμέσως;

— ‘Αμέσως μὲ εἰδοποίησαν. Μάλις τώρα ἀνεκάλυψε τὸ ἔγκλημα ἢ θυσωρός. Λίγο πρὶν τὰ μεσάνυχτα κλείνει τὴν ἐξωτειοκὴ εἴσοδο τοῦ κτιοῖου. Προσεφε δυὸς πὼς τὸ γροσφεῖο τοῦ Χάριμαν ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι φωτισμένο... Κτύπησε τὴν πρότα, μὰ κανεὶς δὲν ἀπαντοῦσε. “Ἐτσι ἀναγκάστη κε ν’ ἀνοίξη...

“Ἐνα δεῦτερο τηλεφώνημα

**Ο** ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ Κούκ μὲ τὸν Μάξ καὶ τὴν Τζίν ἐτοιμάζονται νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὸ γροσφεῖο τοῦ Χάριμαν, ὅταν ἓνα δεῦτερο τηλεφώνημα ἔρχεται νὰ τοὺς καθυστερήση.

— Ποιὸς διάβολος εἶναι πάλι; ἀνωρωτιέται ὁ Μπέριμαν. Μὰς φτάνει ἓνα ἔγκλημα γι’ ἀπόψε. Δὲν χροικιάζομαστε ἄλλο... Γιὰ κύττα ποιὸς εἶναι Τζίν.

“Ἡ μὶς “Αστωρ σηκώνει τὸ ἀκουστικό:

— Γροσφεῖον ἐπιθεωρητοῦ Μπέριμαν. Λέγετε παρσακαλῶ. ‘Ακούει γιὰ λίγο μὲν ενδιαφέρον καὶ προσοχὴ. Τέλος κλείνει τὸ ἀκουστικό καὶ γυρίζει στοὺς δυὸ ἄνδρες.

— Τὸ ἀστυνομικὸ Τμήμα

τοῦ Πύρσον ἀναφέρεи πὼς στὴ λαϊκὴ πολυκατοικία Γούλκερ συνεπλάκηναν δυὸ ἔνοικοι ποὺ μοιάζουν ἀπόλυτα μεταξὺ τους κι’ ἐπιμένουν κι’ οἱ δυὸ πὼς λέγονται Χάρρυ Μίλλορ...

— “Ας τους νὰ τσακῶννται, μουμουοῖζει ὁ Κούκ καὶ προχωρεῖ ποδὸς τὴν ἐξοδο τοῦ γροσφεῖου του.

“Ὁ Μάξ Μπῶρ ξαναρωτάει ἀδιάφορα τάχα:

— Πὼς εἶπες πὼς λέγονται Τζίν;

— Χάρου Μίλλορ, ἐπὶναι-λαμβάνει ἡ νέα. Μὰ στὸ ἀκουσμα τῶν δυὸ ὄνουάτων, ποὺ ἢ ἴδια πρόφεσε, τὰ μεγάλα μου ροπράσινα μάτια τῆς φωτίζονται παράξενα.

“Ὅταν σὲ λίγο κι’ οἱ τρεῖς κατεβαίνουν ἀπὸ τὸν οὐρσονοξύστη καὶ βροῖσκονται στὴ λεωφόρο ἡ Τζίν “Αστωρ ἀδιάθετε ἰδί ἀπότρουα:

— ‘Ἐγὼ λυπάουαι, μὰ θὰ στεροηθῶ τῆ συντροφιὰ σας... “Ἐνας ξαφνικὸς πονοκέφαλος. Θὰ πάω κανένα ταξὶ νὰ πάω νὰ ἔσπλωσω...

“Ὁ Μάξ Μπῶρ χαμογελάει αἰνιγμαστικά:

— “Αν εἶγα τὸ ἀμάξι μου θὰ σὲ πετοῦσα ἐνῶ ὡς τὸ διαιμείσιμα σου Τζίν... Περίμενε δυὸς. Θὰ τοῖξω στὸν ἀντικουὸ σταθμὶ νὰ σοῦ στεῖλω ἓνα ταξί... ‘Ἐσὺ Κούκ μὴ χασουθεῖς. Πήγαινε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος καὶ σὲ λίγο θὰ βροῖσκουσι κι’ ἐγὼ ἐκεῖ..

“Ὁ ἐπιθεωρητὴς υπαίνει στὸ ἀμάξι του. μοντέλλο τοῦ 1948, ἐνῶ ὁ ντέτεκτιβ τσακί



ζεται να τρέξη στον αντίκρου-  
πό σταθμό αυτοκινήτων. 'Η  
δημοσιογράφος περιμένει κά-  
πως ανήσυχη.

'Ο Κούκ Μπέρνιμαν καθώς  
εάζει μπρός τὸ γερασμένο μο-  
τέρ τῆς σοκαρσίκας του, χα-  
μογελάει στὴν ὁμορφη μελα-  
χροινὴ κοπέλλα:

— "Ἔτσι εἶναι ὁ ἔρωτας  
Τζίν. Συνπαράζει τὰ πλήθη!  
Κύττα τον: Πονοκέφαλο ἄκου  
σε καὶ τρέχει σὰν τρελλός!...

'Η νέα ἀναστενάζει:

— Οἱ ἐρωτευμένοι μιλάνε,  
Μαίτρο... 'Ο Μάξ δὲν μοῦ ἔχει  
πῆ ποτὲ τίποτα!

— 'Ἐσὺ τοῦ ἔχεις πῆ;

— Μὰ ὄχι, βέβαια...

'Ο Κούκ ξεκινάει γελώντας.

— Δὲν πειράζει. Χά, χά,  
χά!... Θὰ τὰ πῆτε μαζεμένα!

'Η ἐρασιτέχνης ντέτεκτιβ  
συλλογιέται τῶρα ψιθυριστά:

— 'Ο φόνος καὶ ἡ ληστεία  
τοῦ χρηματιστοῦ Μάκ Χάρι-  
μαν εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἔχη  
σχέσι μὲ τὸν καυγὰ τῶν δύο  
Χάρου Μίλλορ!... Πρέπει νὰ  
τρέξω γρήγορα στὴν πολυκα-  
τοικία Γούλκερ. Θὰ πιάσω με-  
γάλο «λαυράκι» γιὰ τὴν ἐφημε-  
ρίδα μου! Εὐτυχῶς πού δὲν  
μυρσίστηκε τίποτα ὁ Μάξ. 'Αλ-  
λοῦως δὲν θὰ ξεκολλοῦσε ἀπὸ  
κοντὰ μου...

Τοὺς συλλογισμούς της δι-  
ακόπτει ἕνα ταξί πού φρονά-  
ρει ἀπότομα μπροστά της. "Ἐ-  
νας μεσόκοπος μουστακαλῆς  
σωφῆδ με σπκωμένο γισακὰ  
καὶ τραγιάσκα, τῆς ἀνοίγει  
τὴν πόρτα.

— Πέρασε, κυρά... "Ἐνας  
κύριος μοῦ εἶπε νὰ ἔρθω ἐδῶ

καὶ νὰ πάρω τὴ δεσποινίς  
πού περιμένει...

'Η Τζίν μπαίνει μέσα καὶ  
μουρμουρίζει:

— Στὸ Πύρσον γρήγορα.  
Στὴν πολυκατοικία Γούλκερ.

'Ο ἀγροίκος σωφῆδ ξεκι-  
νάει:

— "Ὅπου γουστῶρεῖς σὲ  
πάω. Φτάνει νὰ γράφῃ τὸ ρο-  
λόϊ...

Σὲ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας  
τὸ ταξί βρούσκειται στὴν κακό-  
φημη λαϊκὴ συνοικία. Ξαφνι-  
κὰ ὅμως, καὶ σὲ ἀρκετὴ ἀπό-  
στασι ἀπὸ τὴν πολυκατοικία,  
σταματᾷ σ' ἕνα ἀπόμερο  
καὶ σκοτεινὸ δραμάκι.

'Ο σωφῆδ μὲ τὴν τραγιά-  
σκα μουρμουρίζει μιὰ βλαστή-  
μια κάτω ἀπὸ τὰ μουστάκια  
του καὶ βγαίνει ἔξω. Κλειδώ-  
νει τὶς πόρτες τοῦ αυτοκινή-  
του καὶ δίνει τὸ κλειδί στὴν  
πελάτισσά του.

— Μυστήριο ἀμάξι, κυρά!  
Μόλις τοῦ σωθῆ ἡ βενζίνα  
στοματᾷ σὰν πεισματάρης  
γαϊδαρος, μὲ τὸ συμπάθειο!  
'Ἐδῶ κοντὰ ἔχει ἕνα γκαράζ.  
Θὰ πεταχτῶ νὰ φέρω ἕνα μπι-  
τόνι. Πᾶρε τὸ κλειδί μὴ χρε-  
ιστῆ νὰ κατέβῃς ὥσπου νὰ  
γυρῶσω. Καλὰ θὰ κάνῃς ὅμως  
νὰ μπεινῆς κλειδωμένη μέσα...  
'Η γειτονιά ἐδῶ εἶναι λιγάκι  
...ἀριστοκρατικὴ κι' ὅταν δοῦ  
νε γυναίκα μονόχη της... Εἴ-  
σαι κι' ὁμορφούλα, βλέπεις!

'Η Τζίν "Ἄστορ παίρνει τὸ  
κλειδί ἀπὸ τὸ κατεβασμένο  
κρῦστοῖλο τοῦ παροθύρου,  
κι' ἀνοίγοντας τὸ τσαντάκι  
της βγάζει ἐπιδεικτικὰ ἕνα  
πλακέ πιστόλι:



Οι δυο Χάρρυ Μίλλορ πιάνονται στα χέρια και κτυπιώνται με λύσσα

— Πήγαινε τώρα... Άν άρ γήσης θά κατέβω νά πάρω άλλο ταξί.

‘Ο σωφάερ χαμογελάει:

— ‘Όταν θρής, νά μου τη λεγραιφήρης! Χά, χά, χά!...

‘Ο σωφάερ άργεί

**Π**ΕΡΝΑΝΕ ένα, δυό, τρϊς, τέσσερα, πέντε λεπτά τής ώρας... ‘Ο σωφάερ άκόμη νά φανή... ‘Η Τζίν χάνει πια τήν ύπομονή της. Καλά πού τής έχει αφήσει τó κλειδί του άμιαξιού. ‘Αλλοιώς εκεί θά ξημερώνότα νε...

‘Ετσι, άνοίγει νευρισμένη, δγαίνει έξω και συνεχίζει τó δρόμο με τά πόδια, προ-

σπαθώντας νά θυμηθή καμμια βλαστήμια άίτ’ αυτές πού άκούει συχνά νά λένε οί άνδρες.

Μά ούτε τó δρόμο ξέρει, ούτε και κανένα διαβάτη βρίσκει τέτοια ώρα για νά ρωτησι. Περιπλανιέται άσκοπα έδώ κι’ εκεί κι’ όταν καμμιά φορά φτάνη στην πολυκατοικία Γούλικερ, έχουν περάσει άλλα είκοσι λεπτά τής ώρας.

Τέλος τή βλαστήμια πού ζητούσε νά θυμηθή τή βρίσκει μόλις φθάνοντας στο διαμέρισμα «34» βλέπει νά τήν ύποδέχεται χαμογελαστός ó Μάξ Μπώρ.

— Μπά;! Σου πέρασε λοιπόν ó πονοκέφαλος, άγαπητή

Τζίν; Αυτό είναι πολύ εύχρηστο.

— Η δημοσιογράφος τόν κυττάζει χαμένα:

— Έσου έρω; Γιατί ήρθες;

— Μα για τόν ίδιο λόγο που ήρρες κι' έσύ, άγαπητή μου. Για τόν μανικετοκουμπο τού Μαρκ Χάρριμαν που είχε τ' άρχικα ψηφία Χ.Μ. Δηλαδή Χάρρυ Μίλλορ.

— Η Τζίν "Άστορ τόν κυττάζει σά να είναι έτοιμη να τόν κατασπαράξει:

— Έγω όμως τόν σκέφθηκα πρώτη! Γι' αυτό προφασίστηκα πώς μ' έπιασε πονοκέφαλος...

— Ο δαιμόνιος ντέτεκτιβ χαμογελάει:

— Κι' έγώ γι' αυτό προφασίστηκα πώς μου ...σώθηκε ή βενζίνη.

— Κι' ενώ ή δημοσιογράφος γουρλώνει τή μαυροπρασινα μεγαλα μάτια της και μένει άκίνητη σα να τή κτύπησε κεραυνος στό κεφάλι, τή ρωτάει με σαδισμό:

— Άλήθεια Τζίν, δέν σε ρώτησα: Πως σου φανηκα μέ τα ...μουστακια και τήν τραγιάσκα;

— Η θερμόαιμη Μεξικάνα τινάζει ξαφνικά τήν παλάμη της και δινοντας του ένα ήχηρότα τόν χαστούκι, άποκρινεται ταν τόχρονα στήν έρωτησί του:

— Ιολού χαριτωμένος, Μάξι! Ο νέος τριδει χαμογελώντας τόν μάγουλό του:

— Εύχαριστώ, Τζίν. Τόν χαστούκι αυτό θα μου θυμίξη παντα τή μεγαλυτερη γκαφα τής ζωής σου. Χά, χά, χά!

— Λοιπόν, τόν ρωτάει φιλικά ή νέα, σά να μήν είχε συμβή τίποτα. Τι γίνονται οι δυο Χάρρυ Μίλλορ; Είναι άληθεια πώς μοιάζουν τόσο πολύ;

— Μέσα βρίσκονται. Τους έχω περάσει χειροπέδες. Πάμε να τους δής... Τηλεφώνησα και στόν Μπέριμαν. Σε λιγο θα βρισκεται εδώ...

— Στήν είσοδο τού διαμερισματος στέκει ένας βλοσυρός άστουφύλακας. Η Τζίν "Άστορ και ό Μάξ Μπάρ περνάνε μέσα.

— Στο χώλ βρίσκονται μια νέα μεγαλόσωμη γυναίκα με ρομπ ντε σαμπρ και δυο άνδρες κοπιπληκτικά όμοιοι ό ένας με τόν άλλον. "Όχι μονάχα στά χαρακτηριστικά, στή έκφρασι και στή σωματική διάπλασι, μα και στήν πιό μικρή κι' άσήμαντη λεπτομέρεια τού ντυσιματος των. Θάλεγε κανεις πως είναι ό ίδιος άνθρωπος που τόν βλέπει δυο φορές. Ακόμα και ή χρυση κορώνα που είχε ό ένας στόν πρώτον άριστερό τραπεζίτη τού πάνω σαγονιού, έχει κι' ό άλλος στό ίδιο ακριβώς δόντι.

— Η Τζίν, προσέχει ότι τα πατελόνια και των δυο έχουν ένα μικρό πρόχειρο μαντάρισμα, με τήν ίδια κλωστή στό δεξι ρεδέρ τους.

— Ο ντέτεκτιβ τής ύποδεικνύει και κάτι που ίσως να μήν έχη παρατηρήσει:

— Κύτταξε, Τζίν... Βρίσκεις καμμιά διαφορά στούς δυο αυτούς ανθρώπους;

— Μάι, όχι, Μάξ... Δεν υπάρχει διαφορά...

— Εύτυχώς υπάρχει μία, Τζίν. Άλλοιώς δεν θα μπορούσαμε να τους ξεχωρίζουμε...

— Δηλαδή;

— Νά. Ό ένας έχει το σημάδι της γροθιάς στο σαγόνι κι' άλλος όχι... Αυτός με το σημάδι είναι ο Χάρρυ Μίλλορ που ήρθε δεύτερος στο διαμέρισμα. Η θυρωρός μου είπε πως ο άλλος, που διρέθηκε μέσα, είχε έρθει μόνο πέντε λεπτά πριν από αυτόν. Τη γροθιά την έδωσε ο πρώτος και την έφαγε ο δεύτερος.

Η δημοσιογράφος άησυχεί:

— Μά η κοκκινίλα της γροθιάς θα περάσει γρήγορα Μάξ και τότε πώς...

— Έχω φροντίσει και γι' αυτό Τζίν. Σέρνω πάντα μαζί μου δυό ζευγάρια χειροπέδες με διακοιτικό ψηφίο. Στον Χάρρυ Μίλλορ που βρέθηκε μέσα στο σπίτι, φόρεσα τις χειροπέδες με το ψηφίο "Αλφα". Στον άλλον που ήρθε μετά κι' έχει προσωρινά το σημάδι της γροθιάς, πέρασα τις άλλες με το ψηφίο Βήττα. Άρα ο Α είναι ο πρώτος και ο Β είναι ο δεύτερος.

Η Τζίν Άστρος ζηλεύει αφάνταστα επαγγελματικά τον Μάξ Μπώο. Κι' από τα κερασένια χειλάκια της αφήνει να στάξει αμέσως το φαρμάκι:

— Μπράβο Μάξ! Τυχαία κοιμιά φορά κάνεις και κάτι έξυπνο...

— Ένώ εσύ, στο κεφάλαιο αυτό, είσαι πάντοτε ...άτυχη,

άποκρίνεται: ο τετραπέρατος ντέτεκτιβ.

Σύμπλεγμα περιπεπλεγμένων...

**Η** ΚΥΡΙΑ Ντόρυ, η σύζυγος ενός από τους δυό Χάρρυ Μίλλορ κάθεται άμίλητη και συλλογισμένη σε μια πολυθρόνα του ίδιου δωματίου. Ρίχνει έξεταστικές ματιές πότε στον άνδρα της και πότε στον άπαράλλακτο σωσία του — με το σημάδι στο σαγόνι — που ήρθε τόσο άπρόοπτα να ταράξη την οικογενειακή τους γαλήνη.

Στο μεταξύ καταφθάνει έξω φρενών ο έπιθεωρητής Κούκ Μπέρμαν...

— Λαιμπρά!... αυτό που κάνατε κι' οι δυό σας ήταν σωστή προδοσία! Προπαντός έσύ, κ. Μάξ, που δεν με προειδοποίησες και σε περίμενα σαν κούτσ!

— Μήπως σε προειδοποίησε η Τζίν; ρωτάει χαμογελώντας ο νέος.

— Βεβαίως. Μου είπε τουλάχιστον πως την έπιασε εαφνικός πονοκέφαλος. Αυτό ήταν άσκετο για να καταλάβω πως θα έτρεχε έδώ για να ξετρυπώση καιμιά είδησούλα για να συνταράξει τα πλήθη. Ένώ εσύ... Δεν βαριέσαι όμως: Καλύτερη συμπεριφορά δεν μπορούσα να προιμένω από έναν ντέτεκτιβ. Άποω γι' ατί σάς άνέγεται το Κράτος!

— Μά για να μπορέτε να συγγράφετε έσεεις άστυνομικά μυθιστορήματα και να συνταράζετε τα πλήθη, άγαπητέ

Κούκ, άποκρίνεται γελώντας καλόκαρδα ό Μάξ Μπάρ.

Ό ντέτεκτιβ καταποτίζει διαστικά τόν έπιθεωρητή σέ όσα είχε μέχρι στιγμή πληροφορηθή και ή άνάκρισις αρχίζει.

Ό Κούκ έξεταζει πρώτα τόν Α, δηλαδή τόν άνδρα που βρισκόταν μέσα στο σπίτι όταν παρουσιάστηκε ό σωσίας του.

— Πώς λέγεσαι;

— Χάρου Μίλλορ.

— Έτών;

— Πενήντα ένας.

— Έπάγγελμα;

— Μεταπράτης. Δουλειές του ποδαριού...

— Πότε ήρθες εδώ;

— Μά κατά τά μεσάνυχτα.

— Πού βρισκόσουν ως αυτή τήν ώρα;

— Στις δουλειές μου, δεξιά κι' άριστερά... Τό μεσημέρι δέν έρχομαι στο σπίτι...

Τό βράδυ κατά τις έννεα που τελείωσα, πέρασα από τό μπάρ του γέρο Μπόμπ, στην πλατεία Ράζ. Έκεί σιγά-σιγά ήπια δώδεκα μπύρες. Σάν έκανα να πληρώσω όμως μου ζητούσε δεκατρείς. Είχα, λέει, κι' άλλη μία μπύρα από πριν. Πότε «άπό πριν»; Τις χθεσινές τις είχα πληρώσει. Καυγαδίσσαμε λίγο μά στο τέλος τήν πληρώσα. Τι να κάνω; Τώρα συλλογιέμαι και λέω: Βρέ μήπως κι' είχε πάει πιο μπροστά ό κύριος από δώ και τήν ήπια χωρίς να τήν πληρώσει; Και φυσικά ό γέρο Μπόμπ — έτσι που μοιάζου

με — θα νόμισε πως ήμουνα εγώ!

— Ύστερα; ρωτάει ό Μπέριμαν...

— Ύστερα ξεκίνησα για τό σπίτι, με τις δυό μπριζόλες που μου είχε πη ή Ντόρυ ν' αγοράσω γι' άπόψε. Έτσι Ντόρυ; Μά στο δρόμο άπάντησα ένα πειναισμένο σκυλάκι και του τις πέταξα. Είχαν αρχίσει να μισοχαλιόλανε άπελπιστικά. Άλλωστε εγώ δέν πεινούσα πια κι' ή γυναίκα μου σίγουρα θα είχε φάει και θα κοιμόταν τέτοια ώρα. Τι να τις έκανα; Ήμουνα βέβαια και μισοχαλισμένος από τις μπύρες... Τέλος σάν έφτασα εδώ, ή ύπναρου Ντόρυ ήταν ξύπνια. Έτσι Ντόρυ; Δέν πρόφτασε λοιπόν να μ' αρχίσει στην γκρίνια και ντορρ τό κουδούνι τής πόρτας. Ήταν ό κύριος από δώ που μου μοιάζει και λέει πως αυτός είναι εγώ!

Ό Κούκ Μπέριμαν γυρίζει τώρα στον Β, τόν άνδρα δηλαδή που ήρθε δεύτερος στο διαμέρισμα κι' είχε τό έλαφρό σημάδι τής γροθιάς στο σαγόνι:

— Έσύ πώς λέγεσαι;

— Χάρου Μίλλορ.

— Έτών;

— Πενήντα ένας.

— Έπάγγελμα;

— Μεταπράτης. Δουλειές του ποδαριού.

— Πότε ήρθες εδώ;

Ό Β τόν διακόπτει:

— Μή σκοτίζεστε άδικα, κ. Άστυνόμει... Ό,τι σας είπε ό κύριος, θα σας πώ κι' έ-

γώ. 'Ακριβώς τὰ ἴδια. 'Εγώ ὅμως ἔχω ταυτότητα τῆς ἀστυνομίας με φωτογραφία καὶ σφραγίδα πού λέει πῶς εἶμαι ὁ Χάρρυ Μίλλορ ἀπὸ τὸ Τέριμαν, γεννηθεὶς τὸ 1907 καὶ ἐπάγγελμα ἔμπορος. "Αν ἔχη κι' αὐτὸς τέτοια ταυτότητα, τότε πῶς πάσσο! Λύστε μου τὰ χέρια νὰ σᾶς τὴν δώσω.

Ὁ Μάξ Μπῶρ ἀντὶ νὰ τοῦ λύση τὰ χέρια, τὸν ψάχνει ὁ ἴδιος. Ταυτότητα ὅμως δὲν βρίσκει καιμιά ἐπάνω του.

— Περίεργο, μουρμουρίζει ὁ «Β». Πάντα στὴν ἀριστερὴ μέσα τσέπη τοῦ σακκακιού μου τὴν ἔβαζα. Πῶς διάβολο χάθηκε;

— Στὸ μεταξὺ ὁ ἐπιθεωρητὴς ρωτᾷ τὸν «Α»:

— 'Εσὺ ἔχεις ταυτότητα;

— Ναι... Στὴν ἀριστερὴ μέσα τσέπη τοῦ σακκακιού μου βρίσκεται. Ἰβάλτε τὸ χέρι σας καὶ πάστε τὴν.

Ὁ Κούκ βάζει πραγματικὰ τὸ χέρι του καὶ βγάζει μιὰ κόκκινη ταυτότητα. Τῆς ρίχνει μιὰ γρήγορη ματιά καὶ τί δειχνεὶ στὸν «Β»:

— Μήπως εἶναι αὐτὴ πού ἔχαισες ἐσύ;

— Ὁχι. Ἡ δική μου ἦταν πράσινη. Πάντως ἕνα σᾶς λέω νὰ με πιστέψετε: Μπορεῖ ὁ διάβολος νὰ τῶφερε νὰ μοιάζουμε τόσο πολὺ μ' αὐτὸ τὸ μασκαρά. Εἶναι ὅμως ἀδύνατο νὰ λεγόμεστε κι' οἱ δυὸ Χάρρυ Μίλλορ, νάχουμε γεννηθῆ κι' οἱ δυὸ τὸ 1907, νάμαστε κι' οἱ δυὸ μεταπράτες, νὰ μένουμε στὸ ἴδιο σπίτι, νάχουμε παντρευτῆ τὴν ἴδια



Ὁ μικρὸς Γιούπυ

γυναίκα καί...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸν διακόπτει:

— Λαμπρά! Πού θέλεις νὰ καταλήξης;

— Νὰ ἐξετάσετε τὴν ταυτότητα τοῦ κυρίου. Ὁ εἶναι πλαστή. Γνήσια ἦταν ἡ δική μου, ἀλλὰ τὴν ἔχαισα...

Ὁ Κούκ Μπέρμαν βγάζει τὸ φακό του κι' ἐξετάζει τὰ μυστικὰ σημάδια τῆς σφραγίδας στὴν ταυτότητα. Διαπίστωνει πῶς πραγματικὰ εἶναι πλαστὴ καὶ ἀκούμπάει ἐπίσημα τὸ χέρι στὸν ὦμο τοῦ «Α».

— Λαμπρά! Ἐν ὀνόματι

του νόμου σε συλλαμβάνω, ἐπι του παρόντος. ὡς πλαστογράφον! Μ' ἐννοεῖς;

Ἡ σύζυγος  
γνωματεύει

**Β**ΙΑΖΟΣΑΣΤΕ, κ. Ἐπιθεωρητά. τοῦ ψιθυρίζει σιγὰ στ' αὐτὴ ἡ Τζίν.  
— Πόεπει νὰ καταπλήξω τὰ πλήθη. τῆς ἀποκοίνεται.

Στὸ μεταξύ. ὁ Μάξ Μπῶρ ψάχνοντας τὸ «Β» γιὰ τὴν ταυτότητα. βραίσκει στὴν τσέπη του ἓνα κλειδί.

— Τὶ κλειδί εἶναι αὐτὸ; τὸν ρωτᾷ.

— Τῆς εἰσόδου.

— Καὶ γιὰτὶ δὲν ἀνοίξεις νὰ υπῆς, ἀλλὰ χτύπησες τὸ κουδούνι;

— Τὸ δοκίμασα καὶ δὲν ταίριαζε. Κάποιος θὰ μοῦ τὸ ἔχη ἀλλάξει. Σίγουρα αὐτὸς ὁ παλιάνθρωπος!

Ἡ ἐπιθεωρητὴς νουρίζει τῶρα στὴν Ντόου Μίλλορ ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ οἶχνη ἐξεταστικὲς ματιὲς πότε στὸν ἓνα καὶ πότε στὸν ἄλλον ἄνδρα.

— Μπορεῖς νὰ μᾶς πῆς ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶναι ὁ ἄνδρας σου;

Ἡ νέα γυναῖκα ρίχνει ἀπὸ μιὰ τελευταία ματιὰ καὶ στοὺς δυὸ κι' ἀποκοίνεται:

— Στὴν ἀγοχὴ νόμισα πὼς σὺτὸς ποῦ εἶχε ἔρθει πρῶτος ἦταν ὁ Χάρρυ, ὁ ἄνδρας μου. Τώρα ὅμως ποῦ κυττάζω τὸν ἄλλον, βλέπω πὼς εἶναι κάνει λάθος. Ὁ ἄλλος ποῦ ἦθε μετὰ εἶναι ὁ πραγματικὸς ἄνδρας μου. Μπορῶ ὁμως νὰ τὸ

μάθω ὁυέσως. Κατάλαβες;

— Πῶς; Μὲ ποιὸ τὸποιο;

— Σῆψα τὸ ποῖτὸ ποῦ ντυνόταν εἶναι πὼς ἀπὸ τὸ ποῦ κάμισε τοῦ ἔλλειπε τὸ τελευταῖο ποὸς τὰ κῆτω κουμπὶ. Τοῦ ἔροσαφα ἓνα ἄλλο, μιὰ ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἄσπρη κλωστή μετὰεπιρίστηκα μούρη. Ἄν λαιπὸν τὸ τελευταῖο κουμπὶ τοῦ ἄσπρου ποικαμίσου του εἶναι ὁρωμένο με μούρη κλωστή. τότε αὐτὸς εἶναι ὁ Χάρρυ Μίλλορ, ὁ ἄνδρας μου. Κατάλαβες;

Ἡ ντέτεκτιβ ξεκουμπώνει τὸ νιλέκο τοῦ «Β» καὶ τραβᾷ εἰ ἔξω τὸ ποικαμίσό του. Πραγματικά: Τὸ τελευταῖο κουμπὶ εἶναι ραιμμένο με κλωστή μούρη.

Ἡ Κοὺκ Μπέρριμον κάνει τὸ ἴδιο καὶ στὸν «Α». Μὰ δλα τὰ κουμπιὰ τοῦ ποικαμίσου του εἶναι ραιμμένα με ἄσπρη κλωστή.

Ἡ μεναλόσκιμη Ντόου πετιέται ὄρθια κι' ἀνοικιένη καὶ ποῖν ποοφτόση νὰ τὴν συγκρατήση κανεῖς, δίνει, δυὸ χα στούκια δυνατά, στὸ πρόσωπο τοῦ «Α».

— Κτῆνος!... Ἡ ὄθος ἐδῶ πρῶτος καὶ σε δέχτηκα σάν ἄνδρα μου! Κατάλαβες; Ἡ ὄθος νὰ τὸ εἶχες ξανακάνει αὐτὸ κι' ὅταν ἔλλειπε σε τρεῖς δια ὁ Χάρου!... Ἡ μερικὰ με σημεῖοια ποῦ ἐρχόταν ξαφνικά ὁ «ἄνδρας» μου, χωρὶς νὰ τὸν περιμένω. Ἐσὺ θὰ τοῦ ἔκλεψες τὴν ταυτότητα γιὰ νὰ μὴν μπροσῆ ν' ἀποδείξη ποιὸς εἶναι. Ἐσὺ θὰ τοῦ ἄλλαξες καὶ τὸ κλειδί γιὰ νὰ τὸν ἐνο-

χοποίησής!... Κατάλαβες;  
 Τα εξυπνα μαύρα μάτια  
 του Μάξ Μπώρ λαμπτούν ξα-  
 φνικά παράξενα. Αμέσως φεύ-  
 γει από το χάλ και φτάνει δι-  
 αστικός στην κουζίνα. Ανάβει  
 το γκαζί και βάζει πάνω στις  
 φλόγες του μιά μικρή κατσα-  
 ρόλα με νερό κι' αλάτι. Μόλις  
 χλιαίνει το άδειάζει σ' ε-  
 ποτήρια και ξαναγυρίζει στο  
 χάλ. Φέρνει το ένα στά χείλη  
 του «Α» και το άλλο στά χει-  
 λη του «Β», διατάζοντάς τους.  
 — Πίετε τα. Αμέσως και  
 μονορούφι!

Ο έπιθεωρητής παραξενεύ-  
 εται:

— Τ' άναμφικτικά θ' αρχί-  
 σουμε τώρα Μάξ; Άσε με,  
 σ' παρακαλώ, νά κάνω τή δου-  
 λειά μου.

— Πίετε τα, φωνάζει πιό  
 δυνατά κι' άγρια ο Μπώρ.

Οι δυο άνδρες τρομοκρα-  
 τούνται κι' άνοιγοντας τ'α χει-  
 λια τους αρχίζουν νά πίνουν  
 τ'ο χλιαρό αλατόνερο που ε-  
 ίναι τ'ο πιό προχειρο και σί-  
 γουρο έμετικό.

Τ'ο μπλέξιμο  
 προχωρεί

**Κ**αι νά. Δέν προφθαί-  
 νουν νά καταπιούν με-  
 ρικές γουλιές και τ'ο  
 θαύμα γίνεται: 'Ο «Β» βγά-  
 ζει λίγη μισοχωνεμένη στερεά  
 τροφή. Ένώ από τ'ο στόμα  
 του «Α» ξεχύνεται ένας ύγρος  
 χείμαρρος που γεμίζει τ'ο δω-  
 μάτιο με μυρωδιά ξυνομένης  
 μπύρας.

Ο Κοκ καταλαβαίνει τώ-

ρα και κυττάζει τ'ον ντέτεκτιβ  
 θαυμαστικά:

— Μπράβο Μάξ!... Μιά  
 μέρα θά καταπλήξης τ'α πλή-  
 θη!

Γυρίζοντας άμέσως στ'ον  
 Χάρρυ Μίλλορ που είχε έλθει  
 δεύτερος στο διαμέρισμα, του  
 λέει:

— Κι' οι δυο είχατε πη  
 πώς ήπιατε από δώδεκα μπύ-  
 ρες. 'Ο σωσίας σου τ'ο απέ-  
 δειξε με τ'ον έμετό του. Οι δι-  
 κές σου μπύρες που είναι; Έ-  
 σύ, όπως φαίνεται δέν έχεις  
 πιή ούτε νερό.

Η Τζιν Άστορ που έχει  
 λυσάξει από τή ζήλεια τής  
 για τ'ο κόλπο του Μάξ Μπώρ,  
 μπουμουρίζει:

— Αυτό δέν έχει σημασία.  
 Μπορεί ο άνθρωπος νά έκανε  
 έμετό στο δρόμο... πριν φτά-  
 ση εδώ...

— Ναι, ναι! Έμετό έκα-  
 να, έπιθεβαιώνει ο «Β», με τ'ο  
 σημάδι τής γροθιάς στο σα-  
 γόνι.

— Που έκανες τ'ον έμετό;  
 ρωτάει μ' ενδιαφέρον ο ντέτε-  
 κτιβ. Θα τρέξω άμέσως νά  
 κυττάξω αν λές αλήθεια...

Ο «Β», που η Ντορι τ'ον  
 άναγνώρισε για πραγματικό  
 σύζυγό τής — άκόμα κι' από  
 τή μαύρη κλωστή του κουμπι-  
 ού — άργει ν' άποκριθ'η.  
 Η δημοσιογράφος έπεμβαίνει,  
 πάλι:

— Που νά θυμάται ο αν-  
 θρωπος; Μεθυσμένος ήτανε!

Ο έπιθεωρητής πλησιάζει  
 ώρα τ'ον «Β» και άκουμπών-  
 τας μ' έπιστημότητα τ'ο δεξιό



του χέρι στον ώμο του, μωρ-  
μουρίζει:

— Λαιμπρά! Έν όνόματι  
τού νόμου σέ συλλαιμβάνω έ-  
πί πλαστοπροσωπεία. Μ' έν-  
νοείς;

Καί γυρίζοντας άμέσως  
στόν «Α» μέ τήν πλαστή του  
τότητα, προσθέτει:

— Έσύ ξεσυλλαιμβάνεσαι.

Τέλος ξαναγυρίζοντας στόν  
«Β» μέ τό ψεύτικο άλλοθι, τόν  
συμβουλεύει:

— Δέν σου μένει τώρα πα-  
ρά νά όμολογήσης τή δολοφο-  
νία τού χρηματιστού Μάρκ  
Χάρμαν καί τή ληστεία τών  
πεντακοσίων χιλιάδων δολλα-  
ρίων.

Ό «Β» τά χάνει:

— Έγώ; Ληστεία; Δολο-  
φονία; Πότε τήν έκανα;

Ό Κούκ Μπέριμαν έχει  
τήν άπάντησι έτοιμη:

— Άπόψε τή νύχτα. Όταν  
ό πραγματικός Χάρρυ Μίλ-  
λор έβρινε τίς δώδεκα μτύρες  
του μέσα στό μπάρ τού γέρο  
Μπόμπ.

Καί βγάζοντας άπό τήν  
τσέπη του τό μανικετόκουμπο  
πού βρέθηκε στό γραφείο τού  
θύματος, προσθέτει:

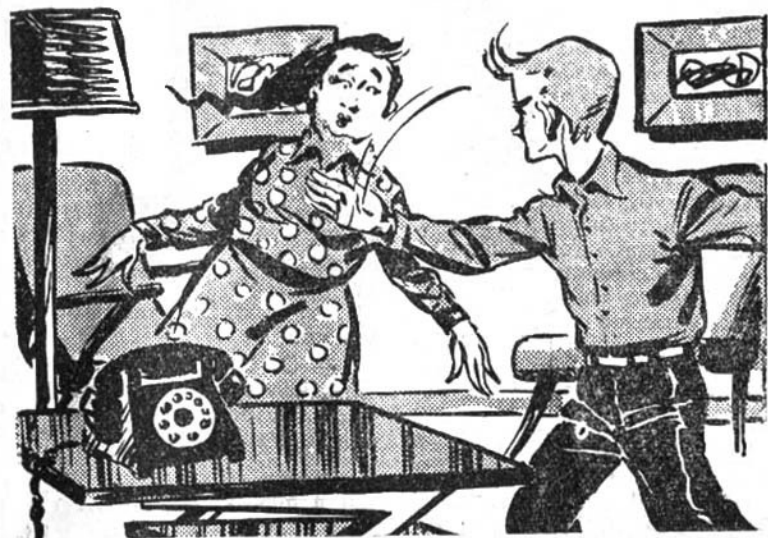
— Είσαι πολύ άνόητος πού  
δέν όμολογείς. Όρίστε καί τό  
κουμπιτί πού σου έπεσε μέ τό  
μονόγραμμά σου (Χ.Μ.), Χάρ-  
ρυ Μίλλор.

Ό «Β» διαμαρτύρεται:

— Όρίστε, κ. Άστυνόμe.



Ό Μάρκ Μπάρ τούς διατάζει: — «Πίετε τα, γρήγορα!»



Ο τρομερός Γιούπυ χαστουκίζει την κοντόχοντρη γόησσα με την αλογοουρά.

‘Εγώ έχω και τὰ δυὸ κουμπιὰ  
Δὲν μού λείπει κανένα.

‘Ο ἐπιβουρητῆς ρίχνει μιὰ  
ματιὰ στὰ δεμμένα χέρια του  
καὶ διαπιστώνει πὼς λέει τὴν  
ἀλήθεια. ‘Αμέσως γυρῶζει στὸ  
«Α» Χάρρυ Μίυλντορ καὶ πα-  
ρατηρεῖ κάτι πού δὲν εἶχε  
προσέξει μέχρι τότε: Καὶ τὰ  
δυὸ κουμπιὰ τῶν μανικετιῶν  
του λείπουν.

— ‘Ωστε ἔτσι λοιπόν; τὸ  
κάνει. Σοῦ ἔπεσε τὸ ἓνα κου-  
μπὶ τὴν ᾠρα τοῦ ἐγκλήματος  
καὶ γιὰ νὰ μὴν ἐνοχοποιηθῆς  
ἐξαφάνισες καὶ τὸ ἄλλο.

Κι’ ἀκουμπώντας πάλι τὸ  
χέρι στὸν ᾠμο του, μουρμου-  
ρίζει ἐπίσημα:

— ‘Εν ὀνόματι τοῦ Νόμου,

ξανασυλλομβάνεσαι!

— Μέγας εἶσαι Κύριε!, κά-  
νει κατάπληκτος ὁ «Α». Καὶ  
δείχνοντάς του μὲ τὰ μάτια  
του τὴν ἑταξέρα τοῦ χῶλ προ  
σθέτει:

— Εἶχα ἀρχίσει νὰ γδύνω-  
μαι γιὰ νὰ πλαγιαίσω ὅταν  
χτύπησε τὸ κουδούνι ὁ σωσίας  
μου. ‘Επειδὴ ὁμως τὸ πρῶτ’ ἦ  
ἄλλαξα τὰ μανικετόκουμπα καὶ τ’ ἄ-  
φησα ἐκεῖ. Νὰ τα...

Τὰ μυστήρια  
τῶν μυστηρίων

**Π** ΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ἓνα φθη-  
νὸ ζευγάρι κουμπιὰ μὲ  
τὰ ψηφία «Χ.Μ.» βρι-  
σκονται πάνω στὴν ἑταξέρα.

‘Ο Μάξ και ή Τζιν χαιμογε-  
λάνε είρωνικά. ‘Ο Κούκ Μπέ-  
ριμαν, έξω φρενών με τή γκά-  
φα του, ξεσπάει τὰ νεύρα του  
στόν «ξανασυλληφθέντα».

— Νά σέ πάρη ό διάβολος.  
Τί σου ήρθε νά βγάλης τὰ  
κουμπιά νυχτιάτικα και νά με  
μπερδεύης; Δέν τ’ άφηνες  
για τὸ πρῶτῒ, πανάθεμά σε!

‘Η Τζιν “Άστωρ παίρνει ά-  
πό τὰ χέρια του έπιθεωρητὸ  
τὸ ξενόκουμπο πὸ εἶχε βρε-  
θῆ στο γραφείο του δολοφο-  
νημένου χρηματιστοῦ. Τὸ πε-  
ριεργάζεται για λίγο με πε-  
ποίησι:

— Εἶναι πλατινένιο με γνή-  
σιο μαργαριτάρι. Τέτοια μα-  
νικετόκουμπα εἶναι άδύνατο  
νά φοράνε αὐτοὶ οἱ φτωχοὶ  
άνθρωποι.

— Κι’ όμως, μουντουρίζει  
σκεπτικός ό Κούκ, τὸ κουμπὶ  
έχει τὸ μονόγραμμά τους :  
X.M. Χάρρυ Μίλλορ!

Στὸ μεταξύ δυὸ άστυνομι-  
κοὶ τῆς Σημόνσεως, εἰδικοί  
για τὰ δακτυλικά άποτυπώμα-  
τα, φθάνουν στο διαμέρισμα  
τῆς λαϊκῆς πολυκατοικίας  
Γούλκερ.

Παίρνουν τὰ δακτυλικά ά-  
ποτυπώματα τῶν δυὸ Χάρρυ  
Μίλλορ και τὰ συγκρίνουν μ’  
έκείνα πὸυ βρέθηκαν στο γρα-  
φείο τοῦ δολοφονημένου χρε-  
ματιστῆ...

— Λοιπόν; ρωτάει ό Κούκ  
μ’ άγωνία. Τίνος εἶναι τ’ άπο-  
τυπώματα;

Οἱ άστυνομικοὶ δείχνουν  
τόν «Α» Χάρρυ Μίλλορ. Έκεῖ-  
νον δηλαδῆ πὸυ εἶχε φθάσει  
πρῶτος στο διαμέρισμα. Αὐ-

τόν πὸυ έκανε μεν έμετὸ τῆς  
μπύρες, αλλά τὸ τελευταῖο  
κουμπὶ τοῦ άσπρου ποικαμί-  
σου του δέν ήταν ραμμένο με  
μαύρη κλωστή.

— Λαμπρά!, κάνει τρελλὸς  
άπό χαρὰ ό Κούκ. “Ωστε κα-  
λὰ τὸν ξανασυνέλαβα εγὼ εν  
όνόματι τοῦ Νόμου! “Ω, μά  
εἴσθε υπέροχοι, κύριοι! ‘Η  
γνωμάτευσί σας θὰ συνταρά-  
ξη τὰ πλήθη!

Και διατάζει τοὺς άστυ-  
νομικούς:

—Οἱ δυὸ άνδρες νά άπο-  
μονωθοῦν στα κρατητήρια τῆς  
“Άστυνομίας. ‘Η γυναίκα ν’  
άφεθῆ έλευθέρα...

‘Ο Γιοῦπυ  
και ή Μπουλ

**Η** ΩΡΑ έχει περάσει. Εἶ-  
ναι πιά δυὸ μετὰ τὰ  
μεσάνυχτα.

‘Η Τζιν “Άστωρ γυρίζει μ’  
ένα ταξὶ στο διαμέρισμα τῆς  
πὸυ δρισκεται στο ἴδιο κτίριο  
στόν ἴδιο ὄροφο και ακριβῶς  
πλάϊ άπό τὸ διαμέρισμα τοῦ  
άσπρονου φίλου τῆς, Μάξ  
Μπῶρ. Λογαριάζει νά γράψῃ  
έκεῖ τὴν εἰδησι και νά τηλεφω-  
νησῆ τὸ κείμενο στοὺς διανυ-  
κτερεύοντες συντάκτες τῆς έ-  
φημερίδας τῆς.

‘Ο έπιθεωρητῆς Μπέριμαν  
κι’ ό ντέτεκτιβ Μάξ Μπῶρ φεύ-  
γουν με τὸ αὐτοκίνητο τοῦ  
πρῶτου για τὸ γραφείο του  
στόν οὐρανοξύστη τῆς άμο-  
σπονδιακῆς άστυνομίας.

‘Ο καιρὸς έχει άρχισει νά  
χαλάῃ. Μαύρα σύννεφα μα-  
ζεύονται σιγά - σιγά στόν οὐ-  
ρανὸ τῆς Νέας “Υόρκης. Μα-

κρυνές άστραπές φωτίζουν τὰ βάθη του όρίζοντα.

Όταν ή Τζίν Άστορ φθάνη στο διαμέρισμά της ή Μπούλ, τὸ χαζὸ κοντόχοντρο κορίτσι πού ἔχει περαιομάζεψει ἀπὸ τοὺς δρόμους, βρίσκεται ξύπνια καὶ μὲ συντροφιά. Μαζί της εἶναι ὁ Γιούπυ. Ἐνα τετραπέεαστο καὶ γεοδευμένο ἄ γόρι πού ζή στο πλαϊνὸ διαμέρισμα μαζί μὲ τὸν διάσημο ντέτεκτιβ.

Ό πιτσιρίκος αὐτὸς ἦταν γιὸς ἑνὸς φοβεροῦ κακοποιοῦ πού ὁ Μάξ Μπῶ τὸν εἶχε στείλει στὴν ἠλεκτοικὴ καρέκλα. Ό ντέτεκτιβ περαιομάζεψε τὸ παιδί αὐτὸ θαυμάζοντας τὴν καταπληκτικὴ νοημοσύνη του καὶ τίς ἀμέτοπτες φυσικὲς του ἱκανότητες.

Ό Γιούπυ, παρ' ὄλο πού ἀπὸ τὸ μακαρίτη πατέρα του εἶχε μάθει καλὰ ὀλόκληρη τὴ θεωρία καὶ τὴν τεχνικὴ τοῦ ἐγκλήματος, δὲν δείχνει καμμιὰ διάθεσι νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ πατοικὸ ἐπάγγελμα. Ἄντίθετα ὀνειρεύεται νὰ γίνῃ ντέτεκτιβ καὶ τραμερὸς κυνηγὸς τῶν κακούργων.

Ἡ δπουσιογράφος παραξευεύεται βλέποντάς τον στο διαμέρισμά της.

— Τί ζητᾶς ἐδῶ τέτοια ὄρα;

— Προγυμνάζω αὐτὸ τὸ βλακόμετρο τὴ Μπούλ, τῆς ἀποκρίνεται.

— Μπά! Σὲ τί;

— Στὴν ἔξυπνάδα! Ὅταν μεγαλώσω καὶ γίνω ντέτεκτιβ λέω νὰ τὴν πάσω βοηθὸ μου, νὰ φάῃ κι' αὐτὴ ψωμάκι. Μά

ἔχει βλακεία ἀγιάτρευτη. Φοβάμαι πὼς θὰ μοῦ τὰ κᾶν θάλασσα!

Ἡ θερμόαιμη Μεξικᾶνα τὸν σπρώχνει βάνουσα:

— Ἐξω, πωλήτπαιδο! Ἄν σὲ ξαναδῶ ἐδῶ μέσα θὰ σὲ πετάξω ἀπὸ τὸ παρόθυο!

Ό Γιούπυ κοντοστέκται καὶ τὴν κυττάζει ὀγέρωχα:

— Δὲν δοκιμάζεις νὰ δοῦμε; Θὰ φᾶς νοοθιά «Μαξμπωρέικια» πού θὰ συνταράξῃ τὰ πλήθη ὄπως λέει κι' ὁ μπάρμπα Κούκος!

Καὶ φεύγοντας ἀογὰ ξαναγυρίζει στο πλαϊνὸ διαμέρισμα τοῦ ντέτεκτιβ.

Ἡ Μπούλ, ὀλίγῃ φεύγει ὁ Γιούπυ, ἀρχίζει νὰ ψευτοκλαίῃ:

— Νὰ τὸν δείσης, καλὲ κυρά... Ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα σωστά, κι' αὐτὸς μοῦ ἔδωσε δυὸ χαστούκια στὰ μαγουλάκια μου!

— Γιατί σὲ χτύπησε;

— Νά: Μὲ ὠτύπησε ἄν ἔνας ἄνθρωπος σκοτώσῃ κάποιον ἄλλον, ποῖος εἶναι ὁ θῦμα ὁ σκοτωμένος ἢ ὁ ζωντανός;

— Κι' ἐσύ τί τοῦ εἶπες;

— Ό ζωντανός...

Οἱ κλέφτες  
τῶν τηλεφωνημάτων

**Τ**ΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή ὁ ἀδύνατος ἦχος ἑνὸς ἀθέατου βομβητοῦ εἰδοποιεῖ τὴ νέα πὼς κάποιος καλεῖ τὸ τηλέφωνο τοῦ πλαϊνοῦ διαμερίσματος πού μένει ὁ Μάξ Μπῶρ. Εἶναι μιὰ κρυφὴ ἔνωση πού ἔχει κάνει ἡ σατανικὴ Μεξικᾶνα γιὰ νὰ παρακολου-

θή τα τηλεφωνήματα του ντέ τεκτιβ.

‘Η Τζιν “Αστορ στο άκουσμα του βομβητού γυρίζει άμέσως έναν κρυφό διακόπτη που βρίσκεται κάτω από το τραπεζάκι του τηλεφώνου. Και σηκώνοντας γρήγορα τ’ ακουστικό τὸ φέρνει στ’ αὐτί της.

Ταυτόχρονα και στο πλάι νὸ διαμέρισμα ὁ μικρὸς προστατευόμενος του Μάξ Μπῶρ σηκώνει τ’ ακουστικό.

— ‘Εδῶ Γιούπυ Γιαγία. ‘Ε σὺ ποιὸς εἶσαι και τί θέλεις;

Βαρεία κι’ ὑπόκωφη ἀνδρική φωνή τὸν ρωτᾷ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος:

— ‘Ο Μάξ Μπῶρ εἶναι ἐκεῖ;

— “Οχι. ‘Εδῶ βοηθὸς του. Τὸ ἴδιο κάνει...

— “Όταν ἔρθη νὰ τοῦ πῆς πῶς τὸν ζήτησε ὁ Ρίκο. Θὰ τὸν ξαναπάρω. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα, μουσιμουρίζει ὁ Γιούπυ και κλείνει τ’ ακουστικό. Πειραγμένος πὸν δὲν τοῦ ἔδωσε σημασία.

Δὲν περνοῦν μερικά δευτερόλεπτα κι’ ὁ ἦχος ἐνὸς βομβητοῦ εἰδοποιεῖ τώρα τὸν Γιούπυ πῶς κάποιος καλεῖ τὸ τηλέφωνο τῆς Τζιν “Αστορ. ‘Ο διεισδυόμενος πιστωρὸς ἔχει ἀνακαλύψει τὴν κρυφὴ ἔνωση τῆς δημοσιογράφου κι’ ἔχει καταφέρει νὰ κἀνῃ κι’ αὐτὸς μιὰ ἴδια στὸ δικὸ της τηλέφωνο. Χωρὶς βέβαια νὰ ξέρη τίποτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὁ ντέτεκτιβ. “Εχει μάλιστα τὸ τοθετήσει κι’ ἕνα μικροσκοπικὸ κρυφὸ διακόπτη τοῦ βομ-



‘Ο ἐπιθεωρητὴς Μπέριμαν

βητοῦ γιὰ νὰ τὸν κλείνη κάθε φορὰ πὸν βρίσκεται στὸ γραφεῖο του ὁ Μάξ Μπῶρ.

‘Ο Γιούπυ σηκώνει πάλι τὸ ακουστικό γιὰ νὰ κρυφακούσῃ τὸ τηλεφώνημα τῆς δημοσιογράφου, ὅπως πρὶν λίγο εἶχε κάνει: κι’ ἐκείνη τὸ ἴδιο στὸ δικὸ τους.

‘Ανύποπτη στὸ πλαϊνὸ διαμέρισμα ἡ νέα σηκώνει τ’ ακουστικό:

— Τζιν “Αστορ, δημοσιογράφος. Σὰς ἀκούω...

‘Η ἴδια βαρεία κι’ ὑπόκωφη ἀνδρική φωνή ξανακούγεται ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος.

— ‘Εδῶ Ρίκο...

— Ποιὸς Ρίκο;

— Δὲν σ’ ἐνδιαφέρει. ‘Εκεῖνο πὸν σ’ ἐνδιαφέρει θὰ τὸ

ἀκούσης ἀμέσως. Λοιπόν: Κι' ἐσύ κι' αὐτὸς ὁ ἠλίθιος Μὰξ Μπῶρ νὰ πάψετε ν' ἀνακατεύσατε στὶς δουλειές μου, ὅπως κι' ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι στὶς δικές σας. Σὺμφωνοί;

Ἡ Τζὶν εἶναι τετραπέρατη κοπέλλα. Τοῦ ἀποκρίνεται λοιπὸν:

— Σὺμφωνοί, κ. Ρίκο. Ἄλλὰ πῶς θὰ ξέρομε ἐμεῖς ποιές «δουλειές» εἶναι δικές σου γιὰ νὰ μὴν ἀνακατεύομαστε;

— Νὰ μυρίζετε τὰ δάχτυλά σας, μουρμουρίζει ὁ ἄγνωστος.

Ὁ Γιούτυ παρακολουθεῖ

**Η** ΦΩΝΗ τῆς μίς Ἄστορ παίρνει τὴν ἀποκρίσιν ἁπλοῦς:

— Ὁραῖα! Μύρισα λοιπὸν τὰ δάχτυλά μου καὶ σὲ ρωτῶ: Ἡ ἀποφινὴ δολοφονία καὶ ληστεία τοῦ χρηματιστῆ Μὰρκ Χάρμαν εἶναι δική σου «δουλειά»;

— Δὲν θὰ σοῦ δώσω λογαριασμό...

— Οἱ δυὸ Χάρρυ Μίλλερ εἶναι ἐπίσης «δουλειά» δική σου;

— Εἶπα: Δὲν θὰ σοῦ δώσω λογαριασμό...

— Καὶ οἱ δυὸ αὐτὲς «δουλειές» ἔχουν σχέση μετὰς τους;

— Αὐτὸ νὰ τὸ βρῆς μονάχη σου... Ἐγὼ ἕνα σοῦ λέω: Ὅποιος ἀνακατεύεται στὶς δουλειές μου πεθαίνει. Κατὰ λαβες;

Ἡ Τζὶν Ἄστορ ἀλλάζει τὰ κτικῆ:

— Κατάλαβα Ρίκο καὶ δὲν ἐγὼ κοιμῶ ὄρεξι νὰ πεθάνω. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀστυνομικὸς γιὰ νὰ θέλω νὰ σὲ πιάσω, οὐτε δικαστὴς γιὰ νὰ σὲ στείλω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Ἐγὼ εἶμαι μιὰ δημοσιογράφος ποὺ κυττάζω πῶς θὰ πάω κοιμῶν εἰδησοῦλα στὴν ἐφημερίδα μου γιὰ νὰ πάσω τὸ μισθό... Ἄν μάλιστ' ἀπληρώσης κάτι, μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τὸλλά ἐνδιαφέροντα πράγματα...

— Γιὰ ποῖο ζήτημα;

— Μὰ γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ χρηματιστῆ... Γιὰ τίς ὁμολογίες τῶν δυὸ Χάρρυ Μίλλερ... Πρέπει νὰ ξέρω πῶς μέχει τώρα βρισκόμενοι μαζί μετὸν Κουκ Μπέριμσον καὶ τὸν Μὰξ Μπῶρ... Καταλαβαίνεις λοιπὸν...

Ἡ βαρεῖα ἀνδρική φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος, τὴ διαβεβαιώνει:

— Πληρώνω ὅσα ζητήσης. Κανένας δὲν χάνει ὅταν τὰ ἔχει καλά μετὸ Ρίκο. Πεθαίνει ἄμωσ ἀμέσως μόλις σκεφτῆ νὰ τοῦ στήση παγίδα...

— Πές μου ποῦ θέλεις, καὶ θάρθω νὰ σὲ συναντήσω μονάχη μου, δηλώνει ἡ σατανική κι' ἀφοβὴ Μεξικάνικη. Καὶ τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια τῆς λάμπουν παράξενα.

— Ἐν τάξει. Σὲ μισὴ ὥρα θὰ φτάσης μ' ἕνα ταξὶ στὴν πλατεία Γῶρεν. Ἐκεῖ θὰ κατέβης ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ θὰ προχωρήσης μετὰ τὰ πόδια στὴν Κάλβεν στρήτ. Σ' ἕνα

σημείο του δρόμου θα σε συναντήσω εγώ. Θα κρατάω μια μικρή βαλίτσα με εκατό χιλιάδες δολάρια. "Αν κάνης αυτό που θα σου πω, τα λεφτά θα γίνουν δικά σου.

— "Εοχομαι Ρίκο. Σε μιση ώρα θα βρίσκομαι στην πλατεία Γώρεν και θα προχωρήσω πεζή στην Κάλβεν στρήτ.

### Συλλογισμοί επί συλλογισμών

**Τ**ΗΝ ΙΔΙΑ ώρα στο αστυνομικό γραφείο του Κούκ Μπέριμαν:

"Ο Μάξ Μπάρ ξηγηί στον επιθεωρητή μερικούς συλλογισμούς του πάνω σε στοιχεία που βρίσκονται μέχρι στιγμής στα χέρια τους:

— Στο γραφείο του νεκρού χρηματιστή βρέθηκε ένα μανικετόκουμπο με τα ψηφία Χ. Μ. που πρέπει, εκ πρώτης όψεως, να σημαίνει Χάρρυ Μίλλορ.

— Λαιμπρά! Πάρα κάτω.

— "Ο Μάρκ Χάριμαν όμως το θυμα δηλαδή, είχε και τα δυο κουμπιά στο ποκαμισό του. "Όπως και οι δυο Χάρρυ Μίλλορ είχαν κι' εκείνοι τα κουμπιά τους. "Άρα το κουμπι αυτό δεν λείπει από κανέναν.

Λαιμπρά! "Αλλά μην ξεχνάς πώς έχει τα ψηφία Χ.Μ. πράγμα που σημαίνει πώς ανήκει όπωςσδήποτε σε κάποιον από τους δυο Χάρρυ Μίλλορ.

— Μη ξεχνάς όμως κι' εσύ πώς οι άνθρωποι αυτοί είναι φτωχοί, και το μανικετό-

κουμπο είναι από πλατίνα με αληθινό μαργαριτάρι...

— Δηλαδή; Τι θέλεις να πής; Πήστο το κουμπι ανήκει στον πλούσιο χρηματιστή;

— Μάλλον.

— Λαιμπρά!, αλλά είσαι τρολλός! Το δυνομα του Μάρκ Χάριμαν δεν έχει αρχικά Χ. Μ.

— "Εχει όμως Μ.Χ.! Δηλαδή τα ίδια ψηφία τοποθετημένα ανάποδα. Το πρώτο δεύτερο και το δεύτερο, πρώτο. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που βάζουν πρώτο το επώνυμο τους.

— Λαιμπρά Μάξ, αλλά λές ανοησίες!

— Γιατί;

— Γιατί κι' αν ακόμα ήταν έτσι, πώς το κουμπι αυτό βρέθηκε πεσμένο στο πάτωμα του γραφείου; Λές το θυμα να το κρατούσε στο χέρι του και να έπαιζε;

"Ο ντέκτιβ χαμογελάει:

— Είναι πολύ απλό, Κούκ. Ξεχνάς πώς το κουμπι είναι πολύτιμο και ο Χάριμαν θα ήταν δικαιολογημένος αν το είχε μέσα στο χρηματοκιβώτιό του. Το ταίρι του πιθανόν να το είχε χάσει... "Έτσι, δταν ο δολοφόνος τον χτύπησε στο κεφάλι, του πήρε το κλειδι κι' ανοίγοντας την κάσσα άρχισε να βγάξη τα χρήματα. Μαζί μ' αυτά θα παρασύρθηκε και το κουμπι κι' έπεσε κάτω...

"Ο Μάξ Μπάρ κάνει να συνείδηση, μα ο επιθεωρητής τον διακόπτει απότομα:

— Για στάσου, αγαπητέ

μου... "Αν παραδεχτούμε πώς τὸ κουμπὶ ἀνῆκε στὸ χρηματιστή, τότε οἱ δυὸ Χάρρυ Μίλλορ δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσηι μὲ τὴ δολοφονία του. "Ἐτσι δὲν εἶναι; Ἄπο τὸ μανικετόκουμπο εἶχαν ἐνοχοποιηθῆ...

Ὁ ντέτεκτιβ χαμογελάει:

— Δίκηρ θὰ εἶχες Μπέριμαν, ἂν στὸ γραφεῖο τοῦ θύματος δὲν εἶχαν βρεθῆ τὰ δακτυλικά ἀποτυπώματα τοῦ ἐνὸς ἀπὸ αὐτοὺς. Τοῦ «Α», δηλαδῆ.

— Ναί, μωρὲ παιδί μου! Καλὰ λές. Μοῦ διέφυγε αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια... Ἄσημαντὴ βέβαια, ἀλλὰ συνταρακτικὴ γιὰ τὰ πλήθη.

Ὁ Μάξ Μπῶρ ξεφυσάει μὲ στεναχώρια:

— Τὶ τὰ θέλεις, Κούκ. Ποτὲ ἄλλοτε στὴ ζωῆ μου δὲν ἔχω συναντήσῃ πιὸ μπλεγμένη ὑπόθεσι ἀπὸ αὐτὴ!

— Ἄμ' ἐγώ;!

— Φοβάμαι μάλιστα πὼς ἂν καταφέρουμε νὰ τὴν ξεμπλέξουμε, θὰ μπλέξη περισσότερο.

— Λαιμπρά, ἀλλὰ δὲν σὲ καταλαβαίνω.

Ὁ ντέτεκτιβ τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἄς ὑποθέσουμε πὼς καταφέρουμε νὰ ἀποδείξουμε πὼς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ σωσίους δολοφόνησε καὶ λήστεψε τὸν χρηματιστή. Πὼς θὰ ξεχωρίσουμε ποιὸς εἶναι αὐτὸς ἀνάμεσα στοὺς δυὸ πού μοιάζουν τόσο πολὺ;

— Μὰ ὁ «Β» ἔχει τὸ κοκκινισμένο σαγόνι ἀπὸ τὴ γροθιά...

— Τὸ σημάδι αὐτὸ δὲν θὰ

ὑπάρχη πιὰ...

— Ὑστερα ἔχουμε τὶς χειροπέδες σου μὲ τὰ διακριτικά ψηφία: Α—Β...

— Εἶχαμε, θέλεις νὰ πῆς. Γιατὶ ἀπὸ τὴ στιγμή πού τοὺς ἔκλεισες στὰ ἀπομονωτήρια, οἱ φύλακες τοὺς ἔχουν βγάλει βέβαια τὶς χειροπέδες...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀναστατώνεται:

— Αὐτὸ εἶναι φοβερό! Τώρα πιὰ θὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ τοὺς ξεχωρίζουμε. Ἐσὺ φταῖς Μάξ! Πὼς ἄφησες νὰ τοὺς βγάλουν τὶς χειροπέδες; Τὸ ξέχασες;

— Ὅχι, Κούκ... Στὴ δουλειὰ δὲν ξεχνᾶω τίποτα. Ἐπίτηδες ἄφησα νὰ χαθῆ ἡ διάκρισις αὐτὴ. Ἀκολουθῶ μιὰ ἀρχή: «Γιὰ νὰ φωτίσης μιὰ σκοτεινὴ ὑπόθεσι πρέπει νὰ ...σβῆσῃς τὰ φῶτα» Αὐτὰ πολὺς φορὲς μᾶς παραπλανοῦν.

Ὁ Μπέριμαν κάτι θυμάται κι' ἀναπνέει:

— Εὐτυχῶς. Ὑπάρχει ἀκόμα καὶ τὸ κουμπὶ τοῦ πουκαμισοῦ πού εἶναι ραιμμένο μὲ μαύρη κλωστή...

Ὁ Μάξ Μπῶρ χαμογελάει:

— Τὸ ἔχω σβῆσει κι' αὐτὸ τὸ «φῶς», ἀγαπητέ μου...

Καὶ βγαζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του δυὸ κουμπιά, ἕνα ραιμμένο μὲ ἄσπρη κλωστή κι' ἕνα μὲ μαύρη, τὰ σερβίρει στὰ μάτια του:

— Νά... Τὴν ὥρα πού τὰ κυττοῦσα τὰ τράβηξα καὶ τὰ ξήλωσα...

Ὁ Κούκ γίνεται ἔξω φρενῶν:

— Λαιμπρά! Ἄλλὰ ἐσὺ ἂν



τι νά λύνης, μπερδεύεις ακόμα περισσότερο τὸ πρόβλημα!

— Ἀκριβῶς, Μπέριμαν. Ἔτσι γίνεται πιὸ ἐνδιαφέρον.

— Κι αὐτὴ τὴν ὥρα; Πῶς θὰ ξεχωρίσουμε τὸν ἔνοχο ἀπὸ τοὺς δυο;

Τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου ἐμποδίζει τὸ ντέτεκτιβ ν' ἀποκριθῆ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς φέρνει τ' ἀκουστικὸ στ' αὐτὴ του καὶ τὸ δίνει σχεδὸν ἀμέσως στὸν Μάξ Μπάρ:

— Πάρτο... Ἐσένα ζητᾶνε.

Δὲν περνοῦν τρία λεπτά τῆς ὥρας κι' ἕνα ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο ξεκινᾶει μπροστὰ ἀπὸ τὸν οὐρανοξύστη πού βρισκονται τὰ γραφεῖα τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας. Καὶ μὲ ταχύτητα βολίδας χάνεται στὸ βάθος τῆς ἀπέραντης λεωφόρου, πού τὸ προχωρημένο τῆς ὥρας, μαζί μὲ τὴν καταιγίδα καὶ νεροποντὴ, τῆς ἔχουν κόψει κάθε κίνησι.

Ραντεβὸ  
μ' ἕνα Τέρας

**Π**ΡΟΣΤΑΤΕΥΜΕΝΗ ἀπὸ τὸ ἀδιείβροχο μὲ τὴν κουκουλιά καὶ τὶς ψηλὲς γαλότσες τῆς ἡ Τζίν Ἀστορ, προχωρεῖ ἀργὰ κάτω ἀπὸ τὴν καταρρακτώδη βροχὴ. Καὶ σὲ μισὴ ὥρα φθάνει στὴν ἔρημη πλατεῖα Γῶρεν. Ἐκεῖ πετάει ἀπὸ πάνω τῆς τὸ ἀδιείβροχο καὶ δγαίνει τὶς γαλότσες. Δὲν ξέρεῖ τί ἔχει ν' ἀντιμετωπίσει καὶ θάλει νά εἶναι ἐλεύθερη στὶς κινήσεις τῆς. Μὲ τὸ νά

βραχὴ δὲν θὰ πάθει τίποτα.

Ἔτσι, κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ φοβεροῦ Ρίκο, ἀρχίζει νά προχωρῆ στὴν Κάλβεν Στρή, περιμένοντας ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή νά τὸν ἀντικρύσει. Παρ' ὅλο πού εἶναι ἀπρόμητη, νοιώθει ἕνα παρὰξένο δέος νά τῆς πλημμυρίσει τὴν ψυχὴ. Τὸ κεφάλι τῆς βουίζει. Ἡ καρδιά τῆς κτυπάει γρήγορα καὶ δυνατά.

Ὁ δρόμος εἶναι ἔρημος καὶ σκοτεινός. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ ἔχει πραισιές μὲ πυκνὴ βλάστησι. Ὁλακίληρο στράτευμα θὰ μπορούσε νά καμουφλαριστῆ μέσα σ' αὐτές.

Καὶ νά: Ἀπὸ τὰ δεξιὰ τῆς τώρα ἀκούει ξαφνικὰ μιὰ γνώριμη — ἀπὸ τὸ τηλέφωνο — βαρεῖα κι' ὑπὸ ὑπόκωφη φωνή:

— Στάσου!

Ταυτόχρονα ἕνας μεγάλος ἄνδρας μὲ τρομακτικὰ τερατόμορφο πρόσωπο ξεπηδάει ἀπὸ τὴν πυκνὴ πραισιὰ καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος τῆς. Στὸ δεξιὸ του χερὶ κρατᾶει μιὰ μικρὴ βολίτσα.

Ἡ Τζίν Ἀστορ, περνᾶει πραγματικὲς στιγμὲς ἀπογνώσεως ἀντικρύζοντας τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ τέρας. Καὶ σίγουρα θὰ σωριαζόταν κάτω λιπόθυμη ἀπὸ τὸ φόβο τῆς ἂν στὸ φῶς μιᾶς δυνατῆς ἀστραφῆς δὲν ἔβλεπε πῶς ὁ ἄνθρωπος πού δρισκόταν ἀπέναντί τῆς φοροῦσε μάσκα. Αὐτὸ τὴν κάνει ν' ἀναπνεύσει μὲ ἀνακούφισι, ἀποκτώντας γρήγορα τὴν ψυχραιμία τῆς:



‘Ο ‘Επιθεωρητής Κούκ πυροβολεί και άγρηστεύει τὸ ὄπλισμένο χέρι τοῦ κακούργου.

— Εἶσαι ὁ Ρίκο; τὸν ρωτάει.

— Ναι. Καὶ δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆς τίποτα ἀπ’ ὅσα νομίζεις πὼς μ’ ἐνδιαφέρουν. Τὰ ξέρω ὅλα καὶ καλύτερα ἀπὸ σένα! Κατόλαιδες;

— Τότε γιατί δέχτηκες νὰ συμαντηθούμε;

— Ἄλλο θέλω ἀπὸ σένα...

— Τί;

— ‘Ο Μάξ Μπάρ ἔχει πάρει τὸ σωστὸ δρᾶμο στὴν ὑπόθεσι· καὶ γρήγορα θὰ μ’ ἀνακαλύψῃ καὶ θὰ μὲ στείλῃ στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα... Τὸν ἄκουσα πὺ ἔλεγε κρυφὰ στὸν ἐπιθεωρητὴ πὼς ἔπρεπε νὰ συλλάβῃ καὶ τὴ Ντόρυ. Δίκη

εἶχε. Χωρὶς αὐτὴν τὸ κόλπο τοῦ σωστῆ δὲν θὰ πετύχαινε κι’ ὁ χρηματιστὴς θὰ ἦταν ἄκομα ζωντανὸς με τὶς πεντακόσιες χιλιάδες στὴν κάσσα του...

— Βρισκόσουν λοιπὸν κι’ ἐσύ στὸ σπίτι τῆς Ντόρυ; ρωτάει χαμένα ἡ δημοσιογράφος.

— Ναι... Ἄν ἦσασταν ἐξυπνοὶ θάπρεπε νὰ μὲ δῆτε!

Ἡ Τζὶν διακινδυνεύει μιὰ πολὺ τολμηρὴ ἐρώτησι:

— Τὸ χρηματιστὴ Μάρκ Χάρμαν τὸν σκότωσες ἐσύ;

— Μόνο οἱ κουτοὶ κάνουνε τὶς βρώμικες δουλειές με τὰ δικά τους χέρια.

— Τόν σκοτώσε λοιπόν Ένας από τους δυο Χάρρυ Μίλ-  
λορ;

— “Αργησες πολύ να τὸ κα-  
ταλάβης...”

— Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό;

“Ὁ Ρίκο ἀποκρίνεται αἰνι-  
γματικά:

— “Εκείνος πὺν δὲν θὰ ἔνο-  
χοποιηθῆ... Κατάλαβες;

“Ἡ Τζίν δὲν ἐπιμένει περισ-  
σότερο. “Ἐχει προσέξει ὅμως  
πὺς ἡ βαρειὰ ὑπόκωφη φωνή  
τοῦ ἀγνωστοῦ μετὴν τοῦα  
κτικὴ μάσκα εἶναι προσποιοῖ  
τὴ κί’ ὄχι ἡ φυσικὴ του. “Ἐπί-  
σης μιὰ λέξι πὺν ἐπαναλαμβάνει  
συχνὰ στὴν ὁμιλία του,  
τῆς φέρονει κάποια ἀκαθόρι-  
στη ὑποψία στὸ νοῦ.

Τέλος τὸν ξαναρωτᾷ:

— Γιατί λοιπὸν θέλησες  
να συναντηθοῦμε ἐδῶ;

— Ξέω πὺς ἀγαπιόσαστε  
μετὸ Μὰξ Μπῶρ καὶ τὰ δια-  
μερισμάτα σας βρίσκονται τὸ  
ἓνα πλάϊ στὸ ἄλλο. Θὰ σοῦ  
δώσω προκαταβολικὰ τὴ βα-  
λίτσα μετὴ τις ἑκατὸ χιλιάδες  
δολλάρια καὶ θὰ πᾶς. ἀμέσως  
τώρα, στὴν κοεβστοκᾶμσρά  
του νὰ τὸν σκοτώσῃς. Κανένας  
δὲν θὰ ὑποψιαστῆ ἑσένα. “Ἄν  
δὲν τὸ κάνῃς, ἐνῶ θὰ χάσω  
τὰ λεφτὰ κί’ ἐσὺ τὴ ζωὴ σου.

Καὶ τοαβῶντας ἀπὸ τὸν  
κόρφο του ἔνα ἀττοαφτεὸ  
μισουρομάνικο μαχαῖρι. προ-  
σθέτει μετὴ βαρειὰ ὑπόκωφη  
φωνή του:

— Μῆτα σέ εἰκοσιτέσσερις  
ῶρες ἡ “Αστυνομία θὰ βοῆ αὐ-  
τὸ τὸ μαχαῖρι κοφωμένο στὴ  
καρδιά σου. Κατάλαβες;

— Σύμφωναι, μουρμουρί-

ζει ἡ δημοφῆ Μεξικάνα. Δῶσε  
μου τὴ βαλίτσα... Κανένας  
ἀνδρας δὲν ἀξίζει σήμερα ἑ-  
κατὸ χιλιάδες δολλάρια!

“Ἀνεπιθύμητος  
σωτήρας

**Τ**ΗΝ ΙΔΙΑ στιγμή ξα-  
φνικοὶ πυροβολισμοὶ ἀν-  
τηχοῦν κί’ ἀπὸ τὴν ἀρι-  
στερὴ κί’ ἀπὸ τὴ δεξιὰ πρα-  
σιὰ τοῦ δρόμου. Οἱ σφαῖρες  
βουίζουν ἀπαίσια πάνω ἀπὸ  
τὰ κεφάλια τους.

Ταυτόχρονα ἓνας ἄοπλος  
ἀνδρας πέφτει σάν κεραυνὸς  
ἀνάμεσα στὴ Τζίν καὶ στὸ Ρί-  
κο.

“Ὁ σωματώδης κακοποιὸς  
μετὴ τὴν τοομακτικὴ μάσκα πε-  
τῶει κάτω τὴ βαλίτσα μετὰ  
χοήματα καὶ τραβάει τὰ δυὸ  
πιστόλια του γιὰ ν’ ἀντιμετω-  
πίση τὸν ἀναπάντεχο ἐπιδρο-  
μέα.

Μὰ δὲν προφθαίνει. “Εκεῖ-  
νος τοῦ τινάζει μιὰ φοβερὴ  
γροθιά στὸ σαγόνι.

“Ὁ κακοῦνος βγάξει ἓνα  
πιστόλινο πονευμένο βογγητὸ  
πὺν δὲν ταιοιάζει καθόλου με-  
τὴ βαρειὰ ὑπόκωφη φωνή του  
κί’ ἀνοστρέπεται. “Ἀπὸ τὰ χέ-  
ρια του ξεφεύγουν τὰ δυὸ φο-  
νικὰ δπλα.

“Ἡ Τζίν “Ἄστρο γίνεται ἔ-  
ξω φσενῶν. “Ὁ ἀνεπιθύμητος  
σωτήρας ἤρθε νὰ τῆς κατα-  
στρέψη τὴ μεγαλύτερη δημο-  
σιογραφικὴ ἔπιτυχία τῆς κα-  
ριέρας τῆς. “Ἡ συνάντησί της  
μετὸν τοοουεὸ κακοῦνο Ρί-  
κο, οἱ φωτογραφήες πὺν τοῦ  
εἶχε πάρει στὸ φῶς τῶν ἀ-  
στραπῶν μετὴ τὴ μικροσκοπικὴ

κι' άθάατη μηχανή της, και ή βαλίτσα με τις εκατό χιλιάδες δολάρια που ήταν έτοιμος να της παραδώσει, ήξερε καλά πώς θα την έκαναν το πιο λαμπερό άστέρι της δημοσιογραφίας στην 'Αμερική.

Έτσι, τη στιγμή που εκείνος δίνει το φοβερό κτύπημα στον κακοποιό, τινάζει κι' αύτη τη γροθιά της στο δικό του σαγόνι, ξεφωνίζοντας μ' άπόγνωσι:

— Μή, Μάξ! Με καταστρέφεις!

Τό κτύπημα είναι δυνατό. Ό ντέκτιβ σαστίζει για μία στιγμή, και δέν σκύβει άμέσως να φορέσει τις χειροπέδες στο Ρίκο. Στο μεταξύ ό Κούκ Μπέρμαν και όι κρυμμένοι άστυφύλακες που είχαν πυροβολήσει στον άέρα, ξεπετάγονται άπό τις πρασιές του δρόμου και πλησιάζουν τρέχοντας. Η βαλίτσα έχει άνοιξει και ό άέρας σκορπίζει τά χαρτονομίσματα δεξιά κι' άριστερά.

Ό Ρίκο, πεσμένος άνάσκελα, κάτω, καθώς βρίσκεται, βλέπει τους άστυνομικούς και καταλαβαίνει πώς είναι χαμένος πιά. Ένας τρόπος του μένει μονάχα για να σωθή άπ' την ήλεκτική καρέκλα: ή άυτοκτονία. Και ξανατραβώντας το μαυρομάνικο μαχαίρι, τό καρφώνει με δύναμη στα στήθεια του, ψιθυρίζοντας με παράξενη φωνή:

— Παγίδα!...

Ό έπιθεωρητής φτάνει γρήγορα. Τραβάει με βιάσι τό μαχαίρι άπό τά στήθεια του



Η δημοσιογράφος Τζιν Άστορ

κακούργου, και με περιέργεια τη μιάσκα άπό τό πρόσωπό του.

Και νά: Όλοι στέκουν άκίνητοι στις θέσεις που βρίσκονται, σά να τους κτύπησαν του τόχρονά κεραυνοί στο κεφάλι. Μονάχα ό Κούκ καταφέρνει να ψιθυρίσει:

— Λαμπρά! Είναι ή Ντόρυ!

Πραγματικά: Κάτω άπό την τερατόμορφη μιάσκα του Ρίκο άντικρύζουν τώρα τό νεανικό κι' όμορφο πρόσωπο της μεγαλόσωμης Ντόρυ, της γυναίκας του ένός άπό τους δυό Χάρρυ Μίλλορ.

Όποτε αύτή ήταν λοιπόν ό φοβερός Ρίκο, ό άρχηγός της άσύλληπτης σπείρας των ληστών και δολοφόνων της Νέας Υόρκης;

‘Η Τζίν μονολογεί χαμένα:  
— Τό είχα ύποψιαστή έγώ  
όταν άκουγα τό Ρίκο νά έπα-  
νταλαιμδάνη τό «Κατάλαβες;»  
όπως έκανε κι’ έκεινη σάν τή  
συναντήσιαμε στό διαμέρισμά  
της.

‘Ο Μάξ Μπώρ πού βλέπει  
τή νέα γυναίκα ν’ άγκομαχάη  
και καταλαβαίνει πώς λιγες  
στιγμές ζωής της μένουσν ακό-  
μα, γονατίζει πλάι της και  
τή ρωτάει:

— Πεθαίνεις, Ντόρυ! Μην  
άφήσης νά τελειώση ή άμαρτω-  
λή ζωή σου χωρίς νά έξομολο-  
γηθής. ‘Αν ξεφυγες τήν τιμω-  
ρία των ανθρώπων, δέν θά ξε-  
φύγης και τήν τιμωρία του  
Θεού! Πες μου λοιπόν: Ποιός  
άπό τους δυό Χάρρυ Μίλλορ  
είναι ό πραγματικός άντρας  
σου;

— Κανένας, άποκρίνεται  
φιθουριστά, ενώ ό έπιθανάτιος  
ρόγχος έχει αρχίσει πιά.

Και συνεχίζει τήν έξομολό-  
γησί της άγκομαχώντας για  
νά προφέρη τήν κάθε λέξι.

— Πριν έξη μήνες άνεκάλυ-  
φα πώς ό Τόμ Μπρούκ ένας  
άπό τους συντρόφους μου έ-  
μοιαζε καταπληκτικά με κά-  
ποιον μεταπράτη πού λεγό-  
ταν Χάρρυ Μίλλορ... Σκέφτη-  
κα νά κάνω μιá μεγάλη «δου-  
λειά» χρησιμοποιώντας τόν  
Μπρούκ κι’ ένοχοποιώντας τόν  
Μίλλορ... ‘Ετσι τόν παντρεύ-  
τηκα με ψεύτικο παπά κι’ έ-  
ζησα μαζί του έξη όλόκληρους  
μήνες... ‘Απόψε ό Τόμ Μπρούκ  
σκότωσε και λήστεψε τό χρη-  
ματιστή... ‘Εγώ τά είχα κα-  
νονήσει όλα για νά φανή δολο-

φένος ό Χάρρυ Μίλλορ. ‘Ο  
Τόμ έκαψε τήν ταυτότητά του  
και αντίκατέστηε τό κλειδί  
της πόρτας μ’ ένα άλλο πού  
δέν ταίριαζε. ‘Ετσι θά φαινό-  
ταν πώς ό Χάρρυ τά είχε κά-  
νει όλα αυτά για νά τόν ένο-  
χοποιήση... ‘Υστερα πήρα  
κουφά τήν ταυτότητα του Μίλ-  
λορ και έβαλα στήν τσέπη του  
μιá ίδια αλλά πλαστή. Τέλος  
έβραφα με μαύρη κλωστή τό  
κουμπι του πουκαμίσου του  
Μπρούκ για νά μπορώ νά ά-  
ποδείξω πώς αυτός ήταν ό  
πραγματικός Χάρρυ Μίλλορ...  
‘Οσες διαφορές είχε ό Τόμ  
άπό τό Χάρρυ τις διορθώσα-  
με σιγά-σιγά, ώσπου ό Τόμ  
γίνηκε απόλυτα ίδιος με τόν  
ψευδοάντρα μου... ‘Απόψε  
στις 7 τό άπόγευμα ό Τόμ  
πήγε στό μπάρ και ήπιε μιá  
μπύρα για νά δη άν ό γέρο  
Μπόμπ θα τόν νομίζε για τό  
Χάρρυ... ‘Υστερα έφυγε για  
τή «δουλειά»... ‘Ετσι τήν ώ-  
ρα πού ό Μπρούκ σκότωνε  
και λήστεψε τό χρηματιστή  
φορώντας λεπτά λαστιχένια  
γάντια πού είχαν ανάγλυφα  
τά δακτυλικά άποτυπώματα  
του Μίλλορ, ό Μίλλορ έπινε  
άνύσπητος τις δώδεκα μπύ-  
ρες του στο μπάρ του γέρο  
Μπόμπ... Κάναμε όμως ένα  
λάθος... ‘Ο Τόμ έπρεπε νά ει-  
χε πιή κι’ αυτός μίπυρες.

‘Η αρχικακοποιός Ντόρυ  
σταματάει και άνοίγει τό στό-  
μα της σά νά πρόκειται ν’  
άφήση τήν τελευταία της  
πνοή. ‘Ο Κούκ Μπέριμαν, γο-  
νατισμένος κι’ αυτός πλάι της  
τήν έκλιπαρεί:

— Μή... Μή πεθάνεις, σέ παρακαλώ! Πές μας ακόμα πώς θα ξεχωρίσουμε τόν Τάμ Μπρούκ από τόν Χάρρυ Μίλλορ;

Τήν ίδια στιγμή στό βάθος τού δρόμου παρουσιάζονται τὰ φώτα αυτοκινήτου που τρέχει πρὸς τήν κατεύθυνσί τους μέ ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

Ἡ ἐτοιμοθάνατη κακούργα ἀνοίγει τὰ μάτια της σά ν' ἀφουγγράζεται μέ χαρὰ τὸ θόρυβο τῆς μηχανῆς του. Τέλος τὰ ξανακλείνει εὐτυχισμένη, ψιθυρίζοντας:

— "Ἐρχονται.. Ἀφοῦ δὲν γύρισα σέ μισή ὥρα πίσω, ὅπως εἶχα πῆ ἔρχονται... Τώρα δὲν θὰ πάω μονάχη μου στὸν Ἄλλο Κόσμο.

Καί σ' ἓνα τελευταῖο σπασιμό μένει ἀκίνητη. Νεκρή.

Ὁ Μάξ Μπῶρ πετιέται ὀρθος καὶ σέρνει τὸ πτώμα τῆς Ντόρυ στὴ μέση τού δράμου φωνάζοντας στὸν Κούκ, στὴν Τζίν καὶ στοὺς ἀστυνομικούς:

— Κρυφτήτε γρήγορα! Τὸ αυτοκίνητο μέ τούς κακούργους φθάνει... Μὴν πυροβολήσι κανένας!

Ἀμέσως — παίζοντας κορῶνα- γραμμата τῆ ζωῆ του — ξαπλώνει κι' αὐτὸς πλάι στὸ πτώμα τῆς γυναίκας, παίρνοντας θέσι σκοτωμένου.

Καί νά: Σὲ λίγες στιγμὲς μιά μαύρη θωρακισμένη λιμουζίνα φθάνει καὶ φρενάρει ἀπὸ τομα μπροστὰ στὴ νεκρὴ γυναίκα. Πίσω ἀπὸ τὸν ὀδηγό, δυὸ ἄνδρες ἔχουν ταμπουρωθῆ μέ αὐτόματα καὶ πυροβολοῦν στὰ τυφλά πρὸς ὅλες

τίς κατεύθυνσεις. Θέλουν νὰ καθάρισουν τίς γύρω προαιετίες ἀπὸ τυχὸν κρυμμένους ἀντιπάλους. Ἀπόλυτὴ ἡσυχία ὁμως ἐπικρατεῖ καὶ οἱ δυὸ κακούργοι πηδῶν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμάξι μέ τ' αὐτόματα στὰ χέρια. Σκύβουν πάνω ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς ἀρχηγού καὶ διαπιστώνουν ἀμέσως πὼς δὲν ζῆ.

— Πάει καλλιὰ της, μурμουρίζει ὁ ἓνας πένθιμα. Ἄλληλοσκοτωθήκανε μέ τοῦτο ἔδω τὸ παληόσκυλο. Καὶ δίνει μιά κλωτσιὰ στὸ «πτῶμα» τού ἄνδρα που βρῖσκεται πλάι της.

Ὁ Μάξ Μπῶρ πονάει ἀφάνταστα ἀπὸ τὸ κτύπημα, μὰ δὲν κάνει τὴν παραιμική κίνηση...

Ὁ δεύτερος κακοποιὸς φαίνεται εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς ἀρχηγού του:

— Δέ βαριέσαι, μурμουρίζει. Καλύτερα που ξεμπέρδεψε... Ὁ Τάμ στὴ φυλοκή, αὐτὴ στὸν τάφο κι' ἐμεῖς θὰ μοιραστοῦμε μονάχοι τίς πεντακόσιες χιλιάδες τού χρηματιστή.

Ἀμέσως, παρατώντας τ' αὐτόματα κάτω, σηκώνουν ὁ ἓνας ἀπὸ τίς μασχάλες κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ πόδια τὴ νεκρὴ γιὰ νὰ τὴ μεταφέρουν στὸ αυτοκίνητο.

Μόλις τὴν ἀνασηκώνουν ὁμως, πετιέται ὀρθος ὁ Μάξ Μπῶρ, καὶ πρὶν προλάβουν ν' ἀμυνοῦν τοὺς σωριάξει κάτω μέ δυὸ τρομακτικὲς γροθιές.

Ὁ τρίτος κακούργος που

κάβεται στο βολάν, τραβάει μ' άστραπιαία ταχύτητα τὸ πιστόλι του καὶ σκοπεύοντάς τον κάνει νὰ τραδήξῃ τὴ σκανδάλη.

Τὴν ἴδια στιγμή δυνατὸς πυροβολισμὸς ἀκούγεται πίσω ἀπὸ τὸν ντέτεκτιβ κι' ἡ σφαῖρα κτυπάει στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ τοῦ κακούργου, πρὶν ἐκεῖνος προλάβῃ νὰ πυροβολήσῃ.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ποῦ εἶχε πυροβολήσει, πανηγυρίζει:

— Εἶμαι τρομερὸς σκοπευτὴς! Θὰ καταπλήξω τὰ πλήθη!

Στὸ μεταξύ οἱ ἄλλοι ἄστρ νομικοὶ βγαίνουν ἀπὸ τὶς κρυψῶνες τους καὶ περνᾶνε χειροπέδες στοὺς τρεῖς κακούργους.

Τελευταία παρουσιάζεται ἡ Τζίν Ἄστορ καὶ πλησιάζει τὸν ντέτεκτιβ.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, Μάξ!... Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ συνέβαιναν ἂν μὲ ἄφηνες νὰ κἀνω μονάχη τὴ δουλειά μου!

Ὁ Μπῶρ χαμογελάει:

— Δὲν φταίω ἐγώ, Τζίν.

Ὁ Γιούπυ μοῦ τηλεφώνησε.

Τὰ μαυροπράσινα μάτια τῆς Μεξικάνας διαστέλλονται ἀνησυχᾶ:

— Ὁ Γιούπυ; Δὲν εἶναι δυνατὸν! Πῶς ἔμαθε τὸ ραντεβού μου μὲ τὸ Ρίκο;

Γρήγορα ὅμως βρίσκει τὴν ἐξήγησι καὶ αὐτοκαθησυχάζει τὰ:

— Αὐτὴ ἡ χαζὸ Μπούλ θὰ τοῦ τὸ εἶπε. Θὰ τῆς τὴν ξεριζώσω τὴν ἄλογοσοῦρά!

Μέντιουμ  
ἡ ὀδοντίατρος

**Σ** Ε ΜΙΑ ΩΡΑ τὸ πτώμα τῆς ἀρχικακοποιοῦ Ντόρυ βρίσκεται στὸ Νεκροτομεῖο, οἱ τρεῖς κακούργοι τῆς στὰ κρατητήρια καὶ οἱ πεντακόσιες χιλιάδες δολλάρια τοῦ δολοφονημένου χρηματιστοῦ στὰ θησαυροφυλάκια τῆς Ἀστυνομίας.

Κοντεύει νὰ ξημερώσῃ πιά. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπέρμιαν προσφέρει στὸ γραφεῖο τοῦ οὔτσου στὸν ντέτεκτιβ καὶ στὴ δημοσιογράφου.

Σὲ λίγο ἕνας ἀστυφύλακας φέρνει τοὺς δύο Μίλλορ καὶ ὁ Κούκ τοὺς ρωτᾶει:

— Ποῖος ἀπὸ σᾶς εἶναι ὁ Τὸμ Μπρούκ;

Κι' οἱ δύο μένουσιν μὲ κλειστὸ στόμα. Κανένας δὲν ἀποκρίνεται.

Ὁ Κούκ τοὺς κάνει δευτέρου ἐρώτησι:

— Ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο σᾶς εἶναι ὁ Χάρρυ Μίλλορ;

Ταυτόχρονα καὶ μ' ἕνα στόμα ἀποκρίνονται κι' οἱ δύο:

— Ἐγώ!

Ὁ ἐπιθεωρητὴς χαμογελάει:

— Λαιμπρά!

Καὶ γυρίζει στὸ ντέτεκτιβ:

— Τώρα τί γίνεται, κύριε Μάξ; Πῶς θὰ ξεχωρίσουμε ποῖος εἶναι ὁ Τὸμ Μπρούκ γιὰ νὰ τὸν στείλουμε στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, καὶ ποῖος ὁ Χάρρυ Μίλλορ γιὰ νὰ τὸν στείλουμε στὸ σπιτάκι του;

Ἐπεμβαίνει ἡ Τζίν Ἄστορ:

— Νομίζω, μαίτρ πῶς τὸ

ξεχώρισμα αυτό είναι άνθρω-  
πίνως αδύνατο να γίνει. Καθέ-  
νας τους θα έπιμνη μέχοι θα  
νάτου πώς είναι ο Χάρου  
Μίλλου... Θα σάς συμβού-  
λευα, αυτή τή φορά να κατα-  
φύγετε σε μέντιουμ.

— Λαμπρά! 'Ωραία ιδέα!  
Τελευταία τὰ μέντιουμ έχουν  
καταπλήξει τὰ πλήθη!...

'Ο Μάξ Μπώρ δέν συμφω-  
νει:

— 'Εγώ, αγαπητέ Κούκ  
θα σε συμβούλευα να καταφύ-  
γης σε οδοντίατρο!

— Λαμπρά!, αλλά μήπως  
μέθυσες, Μάξ;

'Ο ντέτεκτιβ βγάξει τὸ  
καρνέ του και τὸ συμβουλεύ-  
εται βιαστικά. 'Υστερα πλη-  
σιάζει στο έξωτεικό τηλέφω-  
νο και παύνει κάποιον ἀρι-  
θμό. Πεοιμένει ἀρκετὰ μέχοι  
ν' ἀκουστή φωνή ἀπὸ τὴν ἄλ-  
λη ἄκρη τοῦ σύμοτος.

— 'Εσύ Στήβ; Μὲ συγχω-  
ρῆς πού σε ξύπνησα. Πάρε ἀ-  
μέσως τὴ βαλίτσα μὲ τὰ ἐρ-  
γαλεία σου κι' ἔλα γοήγορα  
στην 'Ομοσπονδιακή 'Αστυνο-  
μία. Γραφεῖον ἐπιθεωρητοῦ  
Μπέρμιαν. Σε περιμένω.

... 'Ο φίλος οδοντίατρος φθά-  
νει ἀγουροξυπνημένος κι' ὁ  
ντέτεκτιβ τοῦ δείχνει τοὺς δυὸ  
σώσεις:

— Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι,  
ὅπως βλέπεις μοιάζουν πάσο  
πολὺ σε ὄλα, ἀκόμα και στὰ  
δόντια τους. Στὸν πρῶτο ἀ-

ριστερὸ τοαπεζίτη τοῦ πάνω  
σαγονιοῦ ἔχουν κι' οἱ δυὸ ἀπὸ  
μιὰ χρυσὴ κορώνα. Βγάλε  
τους σε παρακαλῶ τὶς κορῶ-  
νες και πὲς μας ἂν και τὰ  
δόντια πού βρίσκονται κάτω  
ἀπ' αὐτὲς μοιάζουν μεταξύ  
τους.

'Ο γιατρός ἀνοίγει τὴ βα-  
λίτσα μὲ τὰ ἐργαλεία, βγά-  
ζει τὶς δυὸ κορώνες, ἐξετάζει  
τὰ δόντια κι' ἀποκρίνεται:

— Τοῦ ἐνὸς ἡ χρυσὴ κορῶ-  
να δικαιολογεῖται γιατί τὸ  
δόντι του εἶναι χαλασμένο και  
νεκρό. Τοῦ ἄλλου ὅμως ὄχι,  
τὸ δόντι του εἶναι ἀπόλυτα  
γερό.

'Ο ἐπιθεωρητής Μπέρμιαν  
ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον:

— Τίνος τὸ δόντι εἶναι γε-  
ρό;

'Ο οδοντίατρος τοῦ δείχνει  
τὸν «Β» Χάρου Μίλλου. 'Εκεῖ-  
νον δηλαδὴ πού εἶχε ἔλθει  
δεύτερος στο διαμέρισμα.

'Ο Κούκ ἀκουμπᾷ τὸ χέ-  
ρι στὸν ὦμο του:

— 'Ὡς Χάρου Μίλλου σε  
ἔχω συλλάβει ἐν ὀνόματι τοῦ  
Νόμου. Τώρα σε συλλαμβάνω  
και ὡς Τὸμ Μπουόκ!

Γυρίζοντας ἀμέσως στὸν  
ἄλλον — μὲ τὸ χαλασμένο  
δόντι κάτω ἀπὸ τὴν κορώνα—  
τὸν σπρώχνει ἑλαφρὰ πρὸς  
τὴν ἐξοδο τοῦ γραφείου:

— Κι' ἐσύ, κύριε Χάρου  
Μίλλου πήγαινε στο μπάρ  
τοῦ νέρο Μπόμπ νὰ... νὰ συν-  
ταράξης τὶς μπύρες του!

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

'Αποκλειστικότητα: Γεν. 'Εκδοτικαὶ 'Επιχειρήσεις Ο.Ε.



# ΔΕΚΑ 13 ΤΡΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ  
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Γραφεία: Όδός Λέκκα 22 — Αριθμός 1 — Τιμή δραχμαί 2

Δημοσιογραφικός Διητής: Στ. Άνεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Διητής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη.  
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

## ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

θά κυκλοφορήση τὸ δεύτερο ἀριστουργηματικὸ τεύχος τοῦ μοναδικοῦ στό εἶδος τοῦ ἀστυνομικοῦ περιοδικοῦ:

## «ΔΕΚΑ ΤΡΙΑ»

μὲ τὴ συναρπαστικὴ περιπέτεια

## «ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΧΡΥΣΑΦΙ»

Γραμμένη ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

## ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΑΛΛΟΤΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ἔχουν κυκλοφορήσει τεύχη μὲ τὴ ζωὴ, τὴ δράσι καὶ τὶς περιπέτειες τοῦ καταπληκτικοῦ ἑλληνοαμερικανοῦ ντέτεκτιβ

## ΜΑΞ ΜΠΩΡ

καὶ τῆς Μεξικανῆς συναδέλφου του

## ΤΖΙΝ ΑΣΤΟΡ

Σημ.: Ὅσοι δὲν πρόλαβαν νὰ προμηθευθοῦν τὸ ἐξαντληθὲν τεύχος μὲ τὸν τίτλο: «Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ» ἄς τὸ ζητήσουν ἀπὸ τὰ Γραφεία μας.

# ΑΝΘΡΩΠΕ! ΓΥΡΝΑ ΣΤΗ ΓΗ ΣΟΥ



ΑΠ' ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ Ο ΓΗΙΝΟΣ  
ΠΑΤΗΣΕ ΤΟ ΠΟΔΙ ΤΟΥ Σ' ΕΚΕΙΝΟ  
ΤΟΝ ΠΑΙΣΜΕΝΟ ΚΟΣΜΟ,  
Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΕΥΣΕ...  
ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΣΤΟΝ 22<sup>ο</sup>  
ΑΙΩΝΑ ΕΙΧΕ ΑΝΑΠΤΥΧΗ ΣΗ-  
ΜΑΝΤΙΚΑ, ΚΑΙ ΟΙ ΠΛΑΣΙΕ  
ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ ΠΛΑΣΑ-  
ΡΑΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ Σ' ΟΛΟΥΣ  
ΤΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ ΓΝΩΣΤΟΥΣ  
ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΟΥΣ...

ΕΛΠΙΣΟ ΑΥΤΟΣ Ο ΠΑΓΟΜΕΝΟΣ  
ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΝΑ ΓΙΝΗ ΕΝΑΣ  
ΚΑΛΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑ-  
ΠΛΑΝΗΤΙΚΗ ΕΞΑΓΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ



ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...